അദ്ധ്യായം 10. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ I

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം I

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using LuaTeX from TeX Live 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

10 നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ I 1

1 നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ: പലവക 2

2 വിഷയം 3

3 സംഘക്കളി – ആഗമം 4

4 സംഘങ്ങൾ 5

5 ചടങ്ങുകൾ 6

6 തീയാട്ട് 7

7 കളമ്പാട്ട് 8

8 ഓലപ്പാവക്കൂത്ത് 9

9 ഏഴാമത്തുകളി 10

10 കാണിപ്പാട്ട് 11

11 പുലയർപാട്ട് – ഞാറ്റുപാട്ട് 12

12 വട്ടിപ്പാട്ട് 13

13 വിനോദസംവാദം 14

14 വീരചരിത്രം 15

15 ഇടനാടൻ പാട്ട് 16

16 പുലയികളുടെ ഒരു പാട്ട് 17

17 പുലയരുടെ മറ്റൊരു പാട്ട് 18

18 പൂരക്കളിപ്പാട്ട് 19

19 ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പാട്ടുകൾ 20

20 പുള്ളുവർപാട്ട് 21

21 പാണർപാട്ട് 22

22 കുറവപ്പാട്ട് – നിഴൽക്കൂത്ത് 23

23 വേലർപാട്ടുകൾ 24

24 മലയർപാട്ട് – കോതാമ്മൂരി 25

25 ഭദ്രകാളിപ്പാട്ട് – കളമെഴുത്തും പാട്ടും . 26

26 ഭദ്രകാളിപ്പാട്ട് 27

27 തിറയാട്ടം 28

28 മണ്ണാർപാട്ട് 29

29 കണ്ണകിത്തോറ്റം 30

30 മണിമങ്കത്തോറ്റം 31

31 മറ്റു ചില ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടുകൾ 32

32 പാനത്തോറ്റങ്ങൾ 33

33 ശാസ്താമ്പാട്ട്–ശാസ്താവ് 34

34 ശാസ്താമ്പാട്ട് 35

35 പുലിശ്ശേവം 36

36 ഈഴശ്ശേവം 37

37 മറ്റൊരു ശാസ്താമ്പാട്ട് 38

38 വാവർസ്വാമിപ്പാട്ട് 39

39 വള്ളപ്പാട്ട് 40

40 ഉപസംഹാരം 41

10

നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ I

1 നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ: പലവക

പ്രായേണ ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമായിത്തോന്നുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ കലർപ്പില്ലാത്ത സുഖമെന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു കലകളിൽ – പ്രത്യേകിച്ച് സങ്ഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും – ആണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പാട്ടുകേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ആനന്ദം ആർക്കും അനുഭവഗോചരമാകുന്നു. ഓരോ ജനസമുദായത്തിന്റെ ഇടയിലും ആദ്യമായി സഞ്ജാതമായ സാഹിത്യം സങ്ഗീതാത്മകമായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ സാഹിത്യത്തിനു പണ്ഡിതദൃഷ്ടിയിൽ യാതൊരു മെച്ചവുമില്ല; അതിലേ സങ്ഗീതം അങ്ങനെയൊരു പേർ അർഹിക്കുന്നുമില്ല. എങ്കിലും ആ ഗാനപ്രപഞ്ചത്തിനുമുണ്ട് ശൈശവമധുരമായ ഒരു സൗന്ദര്യം. അതു സഹൃദയന്മാരെ അന്തരാന്തരാ രസിപ്പിക്കുന്നു; ഗാനരസികന്മാരെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഓലയുടേയും നാരായത്തിന്റേയും ഒത്താശകൂടാതെ നാടെങ്ങും പ്രചരിക്കുന്നു. ആ ഇനത്തിൽപെട്ട കേരളത്തിലേ ചില പാട്ടുകളെപ്പറ്റി ഈ അധ്യായത്തിൽ സ്വല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

2 വിഷയം

കേരളത്തിൽ സാമാന്യേന എല്ലാ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും പാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനമായി (1) ദേവതാപൂജ, (2) വീരപുരുഷാരാധനം, (3) വിനോദം, (4) ശാസ്ത്രം, (5) കുലവൃത്തി, (6) സദാചാരം ഇവയെ അധികരിച്ചാണ് അവയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ പ്ര ഭേദങ്ങളെത്തന്നെ കുറേക്കൂടിപ്പരത്തി (1) പുരാണം, (2) സ്തോത്രം, (3) സദാചാരം, (4) ശാസ്ത്രം, (5) വീരചരിതം, (6) ദേശചരിത്രം, (7) തൊഴിലില്ലായ്മ, (8) വിനോദം, (9) ഭൗതികം, (10) വൈഷയികം, (11) രാഷ്ട്രീയം, (12) സാമുദായികം എന്നിങ്ങനെ കൊച്ചിരാമവർമ്മ (അപ്പൻ തമ്പുരാൻ) പന്ത്രണ്ടുമാതിരിയായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉദ്ധരിക്കുന്ന പാട്ടുകൾ എല്ലാംതന്നെ പ്രാചീനങ്ങളാണെന്ന് എനിക്കഭിപ്രായമില്ല. വിനോദപരങ്ങളായ ഗാനങ്ങളിൽ പലതിനേയും ആട്ടിപ്പായിച്ച് ഇക്കാലത്ത് അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ പുരാണകഥകളും ഈശ്വര സ്തോത്രങ്ങളും കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ട്. ഒരേ വിഷയത്തെ അധികരിച്ച നോക്കുകയാണെങ്കിൽപോലും പഴയ പാട്ടുകളെ പുറന്തള്ളി അവയ്ക്കു പകരം പല പുതിയ പാട്ടുകളും രങ്ഗ പ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും, കാണാം. അതുകൊണ്ട് ഈ അധ്യായത്തിൽ സ്മരിക്കുന്ന ഗാനങ്ങളുടെ കാലഗണന അസാധ്യമെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

3 സംഘക്കളി — ആഗമം

യാത്രകളി അല്ലെങ്കിൽ സംഘക്കളി നമ്പൂരിമാരുടെ ഇട യിൽ പണ്ടേയ്ക്കുപണ്ടേ പ്രചുരപ്രചാരമായിത്തീർന്നിട്ടു ള്ള ഒരു വൈദികവിനോദപ്രസ്ഥാനമാകുന്നു. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി കേരളോൽപത്തിയിൽ താഴെ കുറിക്കു ന്ന വിധത്തിൽ ഒരൈതിഹ്യമുണ്ട്. പള്ളിവാണപെരു മാൾ കേരളം രക്ഷിച്ചുവന്ന കാലത്തു ബുദ്ധമതക്കാരും നമ്പൂരിമാരും തമ്മിൽ തൃക്കാരിയൂരമ്പലത്തിൽവച്ചു മത സംബന്ധമായി ഒരു വാഗ്വാദമുണ്ടാകുകയും അതിൽ ജയം സിദ്ധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നമ്പൂരിമാർ തൃക്കാരിയൂര പ്പനെ ഭജിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ അവസരത്തിൽ ജങ്ഗ മൻ എന്നൊരു മഹർഷി അവിടെ ചെന്നു നാലുപാദ ത്തോടുകൂടിയ ഒരു മന്ത്രം നമ്പൂരിമാർക്കു് ഉപദേശിച്ചു. ഒരു മണ്ഡലം ഭജിച്ചപ്പോൾ ആറു പരദേശബ്രാഹ്മണർ അവിടെ വരികയും അവരുടെ സാഹായ്യത്തോടുകൂടി നമ്പൂരിമാർ ബുദ്ധമതക്കാരെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതല്ക്കു് ആ ‘നാലുപാദം’ അഭീഷ്ടപ്രദമാണെന്നുള്ള ബോധത്താൽ കേരളീയർക്കു് ആദരണീയമായിത്തീർ ന്നു. ഇതാണു് ആ ഐതിഹ്യം. ഇതിന്റെ വിശ്വാസ്യത എങ്ങനെയിരുന്നാലും എല്ലാ സംഘങ്ങളുടേയും മൂലപര ദേവത തൃക്കാരിയൂരപ്പനായതുകൊണ്ടു തൃക്കാരിയൂരാണു് സംഘക്കളിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം എന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. കാലം, ക്രി. പി. ആറാം ശതകത്തോടടുത്താ ണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അപാകമില്ല.

സംഘക്കളിയെ മൂന്നംശമായി വിഭജിക്കാം. അവ നാ ലുപാദം, പാന, കളി (ഹാസ്യം) എന്നിവയാകുന്നു. ഇവ യിൽ നാലുപാദമാണു് അതിപ്രധാനം; അതു കഴിഞ്ഞാൽ പാനയും. നാലുപാദം മാത്രമേ ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരു ന്നുള്ളു. പാന പിന്നീടും കളി ഒടുവിലും കൂട്ടിച്ചേർത്തതാ ണെന്നത്രേ ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നതു്. സന്താനലാ ഭത്തിനും പ്രേതശുദ്ധിക്കും വളരെ വിശേഷമെന്നു സം ഘക്കളിയെ കരുതിപ്പോരുന്നു. ചോറൂണു്, ഉപനയനം, സമാവർത്തനം, വിവാഹം, ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി, മഹാരാ ജാക്കന്മാരുടെ തിരുനാൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വലിയ അടിയന്തിരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചാണു് സംഘക്കളി സാ ധാരണമായി കളിപ്പിക്കാറുള്ളതു്. നാലുപാദം മാത്രമാ യും നാലുപാദവും പാനയും മാത്രമായും അടിയന്തിരം കഴിപ്പിക്കാവുന്നതാണു്; എന്നാൽ കളിമാത്രമായോ പാ നയും കളിയും മാത്രമായോ പാടുള്ളതല്ല.

4 സംഘങ്ങൾ

ചാത്തിരര് എന്നൊരിനം നമ്പൂരിമാരുണ്ട്. ശാസ്ത്ര (ആയുധസംബന്ധി എന്നർത്ഥം) പദത്തിന്റെ തത്ഭവങ്ങളാണ് ചാത്തിരവും, യാത്രയും; വിദേശങ്ങളിലെ ‘യാത്ര’ എന്ന വിനോദവുമായി ഇതിനു യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ആയുധവൃത്തി സ്വീകരിച്ച ഗ്രാമരക്ഷ നടത്തിയവരും അടുക്കളയ്ക്കും (എല്ലാ നമ്പൂരിമാർക്കും വച്ചുവിളമ്പുന്നതിനും) അരങ്ങിനും (സംഘത്തിൽ ചേർന്നു കളിക്കുന്നതിനും) അവകാശമുള്ളവരും ആണ് ചാത്തിരർ. കളി നടത്തുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ അവരാണെങ്കിലും സംഘം തികയുന്നതിനു വേദാർഹന്മാരായ നമ്പൂരിമാർക്കൂടി വേണമെന്നുണ്ട്. വാക്യാവൃത്തി, പരിഷ, കിഴിപ്പുറം എന്ന് ഓരോ സംഘത്തിലുമുള്ള മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അവർക്കാണ് അവകാശം. അവയിൽ വാക്യാവൃത്തിക്കു ഭരണാധികാരവും, പരിഷയ്ക്കു സേനാനായകത്വവും കിഴിപ്പുറത്തിനു ധനാധികാരവും പണ്ടുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്ന് ഊഹിക്കാം. ‘പതിനെട്ടും പടുതോളും’ എന്നിങ്ങനെ പത്തൊൻപതു സംഘങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാറുണ്ടെങ്കിലും പടുതോൾ ഇടക്കാലത്തു കോടശ്ശേരിക്കർത്താക്കന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി ഉണ്ടായതാണ്. പഴയ സംഘങ്ങൾ പതിനെട്ടേയുള്ളു. ഓരോ സംഘത്തിനും തൃക്കാരിയൂരപ്പനു പുറമേ പ്രത്യേകമായി ഒരു പരദേവതകൂടിയുണ്ട്. അതു ശാസ്താവോ, ഭഗവതിയോ ആയിരിക്കും.

5 ചടങ്ങുകൾ

പൂർവ്വാങ്ഗം – കൊട്ടിച്ചകംപൂകൽ

ഇതു സംഘക്കാരുടെ സംഘസ്ഥലത്തേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശവും ‘കണമിരിക്ക’ലും ആകുന്നു. ‘കണമിരിക്കുക’ എന്നാൽ ഗണ (സംഘം) മായിരിക്കുക എന്നർത്ഥം. അപ്പോൾ ചൊല്ലുന്ന പാട്ടു ഭദ്രകാളിയേയോ ശാസ്താവിനേയോ പറ്റിയായിരിക്കണം.

> “പൂക്കുലമാല [1] മാന്തിളനീരു [2] മാന്തളിർ ചെമ്പരുത്തി
> പൂമലരും കുരുത്തെഴമോല വമ്പുള്ള ചെമ്പഴുക്ക
> നാക്കിലതന്നിൽ വെള്ളരി വെള്ളവെറ്റില നല്ല തേങ്ങ
> നാക്കു [3] ചേരും വിളക്കൊടു പീഠമേറിന കുലദൈവം
> പാട്ടിനിരിപ്പാൻ മെത്തിനവാൾ കടുത്തില
>   ശ്ശൂലംകൊൾവാ [4]
> പാട്ടിനലങ്കരിച്ച കളത്തിൽ വന്നുടനാടുകമ്മേ.”

എന്നിങ്ങനെ ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടു പോകുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ കേളി (കാഴ്ചക്കൊട്ട്) യും പിന്നീടു സദ്യയ്ക്കുമേൽ ഉച്ചതിരിഞ്ഞു ചെമ്പുകൊട്ടിയാർക്കലുമായി. ചെമ്പുകൊട്ടിയാർക്കലിനും ചില പാട്ടുകളുണ്ട്.

നാലുപാദം

വൈകുന്നേരത്തെ സന്ധ്യാവന്ദനം കഴിഞ്ഞാണ് നാലുപാദം സ്വരവും താളവുമൊപ്പിച്ച് ഉച്ചരിക്കേണ്ടത്. ആ ഭാഷാമന്ത്രം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

> കണ്ടമിരുണ്ടു നടംചെയ്യും നിൻ ചേവടിയേ
> എന്നുമരങ്ങിൽ നിലയ്ക്കുക വിണ്ണോർനായകനേ!
> വഞ്ചന ചെയ്യെമദൂതകൾ വന്തണയും മാലൊഴിവാൻ
> കേണികൾ ചൂഴ്തിരിക്കാരിയൂർ മുക്കണ്ണരേ മുക്കണ്ണരേ. [5]

നാലുപാദത്തെ തുടർന്ന് ഈ ഘട്ടത്തിൽ വേറെയും ചില പാട്ടുകൾ ചൊല്ലാറുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നിൽനിന്ന് ഏതാനും വരികൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

> “മാടൊന്നേ കുടയാക്കിപ്പിടിച്ചാൻ പോലിവനേ;
> മാതാവെപ്പിരിഞ്ഞുപോയ് വളർന്നാൻ പോലിവനേ;
> ചാടൊന്നേ ചവിട്ടീട്ടു നടന്നാൻ പോലിവനേ;
> ചായൽപ്പെണ്ണുരുവമായ്ച്ചമഞ്ഞാൻ പോലിവനേ;
> ആടുന്നോരനന്തൻമേൽക്കിടന്നാൻ പോലിവനേ!;
> ആനായത്തികളുടെ തുകിൽ വാരിയതിവനേ;
> കോലൊന്നേ കുഴലൂതി നടന്നാൻ പോലിവനേ;
> ഗോവിന്ദപുരമെന്നു നിനവെന്റെ മനമേ.”

ഇതു ശ്രീകൃഷ്ണസ്തുതിയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പാന

അത്താഴസ്സദ്യയുടെ മധ്യത്തിൽ കറിശ്ലോകങ്ങളും ഒടുവിൽ നീട്ടും ചൊല്ലാറുണ്ട്. നീട്ടു പുരാണപുരുഷന്മാരിൽ ഒരാൾ തന്റെ പ്രതിദ്വന്ദ്വിക്ക് എഴുതുന്നതും, അതിലെ ഭാഷ അത്യന്തം സംസ്കൃതപദജടിലവുമാണ്. കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻപോലും ഒരു നീട്ട് ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. സദ്യ കഴിഞ്ഞു വഞ്ചിപ്പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ടു നെടുമ്പുരയിൽ എത്തി ചാത്തിരന്മാർ കെട്ടിയുടുത്തിരുന്ന് കേളികൊട്ടിത്തീർന്നാൽ ഏതെങ്കിലും രാഗം പാടി മേളം കൊട്ടും. അതാണു പാന. ആ ഘട്ടത്തിലും പാടേണ്ട ചില പാട്ടുകളുണ്ട്. അവയിൽ നിന്ന് ഒന്നോ രണ്ടോ മാതൃക കാണിക്കാം.

> “ഗണപതിഭഗവാനേ! നമ്മ ഞാനൊന്നിരപ്പൻ,
> തുണപെടു ശിവപുത്തിരാ! ത്തുയപാച്ചോറു തന്തേൻ;
> പണമുടയരവുതന്മേൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന മായോൻ
> ഇണയടിതൊഴുതിരന്നേനിമ്പമായ് നല്കിനിക്ക്.
> ആർമതി ചൂടുമീശനാനയായ് വേഷംപൂണ്ടു
> അന്നുടനുമയാൾതാനുമന്നിറം പിടിയുമായി
> ആദരാൽ വനംപുകുന്തു ക്രീഡിച്ചു നടന്ത കാല-
> മമ്പൊടു പിറന്ത പിള്ളൈ അഴകേറും വിനായകൻതാൻ
> അന്തരമെന്യേ പന്തൽതന്നിലങ്ങകം പുകുന്തു
> ചിന്തയിൽ മലമശ്ശാസ്ത്രം പന്തിയിലുരചെയ്യിപ്പാൻ
> ചന്തമായൊറ്റക്കൊമ്പൻ വന്തുളനാക മുമ്പി-
> ലന്തരിയാതെയാതിയുമന്തവും തോന്നിച്ചിപ്പോൾ.”

മലമശ്ശാസ്ത്രം എന്നാൽ മലയരുടെ ശാസ്ത്രം എന്നർത്ഥം. ആ അർത്ഥം ഇവിടെ എങ്ങനെ ഘടിക്കുന്നു എന്നു ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. പഴയ ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിലും മലമപ്പാട്ടുണ്ട്.

> “കറ്റഞ്ചെഞ്ചിടമുടികറക്കണ്ട മകൻ പിള്ളൈ
> ഒറ്റക്കൊമ്പഴകിയ ഗണപതിക്കഭയമേ!
> കാർനെല്ലും പൊരിയവിൽ കരിമ്പുതേനിളനീരും
> കറക്കണ്ടമകൻ പിള്ളൈ ഗണപതിക്കഭയമേ.”

ഇങ്ങനെ അകാരാദിക്രമത്തിലുള്ള ഈരടികളാണ് മറ്റൊരു പാനപ്പാട്ടിൽ കാണുന്നത്. നാലുപാദത്തോളം പാനപ്പാട്ടുകൾക്കു പഴക്കമില്ലെങ്കിലും അവയും അർവാചീനങ്ങളല്ല.

കയ്മളുടെ വരവും മറ്റും

പാനപ്പാട്ടുകൾ കഴിഞ്ഞാൽ കണ്ടപ്പന്റെ (കയ്മളുടെ) വരവായി. കണ്ടപ്പന്റെ വേഷവും നമ്പൂരിമാർതന്നെയാണു കെട്ടുന്നത്. ‘നീയാര്?’ എന്നുള്ള രങ്ഗവാസികളുടെ ചോദ്യത്തിനു “മാനം വളഞ്ഞൊരു വളപ്പിനകത്തു, മഹാമേരുവിങ്കൽനിന്നും തെക്കുവടക്കു കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറ്, ആനമലയോടുപ്പുകടലോടിടയിൽ, ചേരമാൻമലനാട്ടിൽ ചെറുപർപ്പൂർ (പറപ്പൂർ) ച്ചാർന്ന കിരിയത്തിൽ പന്നിക്കുന്നത്തു കൂട്ടത്തിൽ പണ്ടാരക്കുന്നത്തു പടിഞ്ഞാറേ താവഴിയിൽ” ജനിച്ച ഒരു ശൂരപുരുഷനാണ് എന്നു കയ്മൾ മറുപടിപറയുന്നു. അരിപ്പറ്റ തിരിപ്പറ്റ തിരുക്കാവിലെ വിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി കയ്മൾ പറയുന്ന

> “ഉണ്ണൊല്ലാ ഉറങ്ങൊല്ലാ ഉറങ്ങ്യാൽപിന്നുണരൊല്ലാ
> അടിക്കൊല്ലാ തളിക്കൊല്ലാ അടുപ്പിൽ തീയെരിക്കൊല്ലാ
> തിന്നൊല്ലാ തിമിർക്കൊല്ലാ തിമിർക്കേറ്റം പറയൊല്ലാ”

ഇത്യാദി ചട്ടവട്ടങ്ങൾ കേൾക്കാൻ രസമുണ്ട്. കയ്മൾ പാടുന്നതാണ് എല്ലാവരും കേട്ടിട്ടുള്ള

> “ജനകന്റെ മകളല്ലോ ചീതപ്പെണ്ണ്
> അവൾക്കല്ലോ രാമച്ചെക്കനുടപ്പാൻ കൊടുത്തു
> അവളേല്ലോ രാവണച്ചൻ കട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി
> അതുമൂലം കുരങ്ങച്ചൻ ലങ്കചുട്ടു.”

എന്ന പാട്ട്. പിന്നീടു പൊലി (സമ്മാനം) യായി. അതു കഴിഞ്ഞാൽ കുറത്തിയാട്ടവും. പാനയുടെ ഒടുവിലത്തെ ചടങ്ങാണ് വെലിയുഴിച്ചിൽ. അതു വളരെ പ്രധാനമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആ അവസരത്തിൽ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ നവീനങ്ങൾതന്നെ.

കളി

വട്ടമിരിപ്പുകളിയാണ് ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ചടങ്ങ്. അതിലും ചില ദേവപ്രീതികരങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾ ഉണ്ട്. താഴെക്കാണുന്നതു ദേവീസ്തുതിയാണ്.

> “എഴുവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാ-
>   രെഴുവരിലുമഴകിയതോ?
> അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ;
>   പഴയന്നൂർകാവിൽ ഭഗവതിപോൽ
> ഐവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാ-
>   രൈവരിലുമഴകിയതോ?
> അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ;
>   അയ്യാർകുന്നിൽഭഗവതിപോൽ
> മൂവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാർ;
>   മൂവരിലുമഴകിയതോ?
> അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ;
>   മൂക്കുതലേബ്ഭഗവതിപോൽ
> ഇരുവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാ-
>   രിരുവരിലുമഴകിയതോ?
> അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ;
>   തിരുനെല്ലൂരേബ്ഭഗവതിപോൽ
> ഒരുവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാ-
>   രൊരുവരിലുമഴകിയതോ?
> അഴകിയതോ ഞാനറിവേ-
>   നുരകത്തെബ്ഭഗവതിപോൽ.”

കളിയിൽ ആങ്ഗ്യമെന്നും ആസ്യ (ഹാസ്യ) മെന്നും രണ്ടു വകുപ്പുണ്ട്. ആങ്ഗ്യത്തിൽ “പൂവാതെ മുല്ലേ മുല്ലേ” ഇത്യാദിയായ പാട്ടും ആസ്യത്തിൽ “കോപ്പിട്ട പെണ്ണിന്റെ കോമളം കണ്ടിട്ടു കോൾമയിർക്കൊള്ളുന്ന മാലോകരേ” തുടങ്ങിയ പാട്ടും ഉൾപ്പെടും. ഇങ്ങനെ പല വിനോദഗാനങ്ങളും പാടിത്തീർന്നാൽ പിന്നെയും കയ്മളുടെ വരവായി. കയ്മളും ഓതിക്കനും തമ്മിലുള്ള സംവാദം മുഴുവൻ ശ്ലോകരൂപമാണ്. അതു പഴക്കമുള്ളതല്ല. അടുത്ത ചടങ്ങുകൾ ചെപ്പടിവിദ്യയും വിഡ്ഢിപുറപ്പാടുമാണ്. വിഡ്ഢിയുടെ മഞ്ഞപ്പാട്ടിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

> “മഞ്ഞക്കാട്ടിൽ പോയാൽ-പ്പിന്നെ
>   മഞ്ഞക്കിളിയെപ്പിടിക്കാലോ.
> മഞ്ഞക്കിളിയെപ്പിടിച്ചാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ച്ചപ്പും ചവറും പറിക്കാലോ.
> ചപ്പും ചവറും പറിച്ചാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ഉപ്പും മുളകും തിരുമ്മാലോ.
> ഉപ്പും മുളകും തിരുമ്യാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ച്ചട്ടീലിട്ടു പൊരിക്കാലോ.
> ചട്ടീലിട്ടു പൊരിച്ചാൽ-പ്പിന്നെ-
>   പ്പച്ചേലവാട്ടിപ്പൊതിയാലോ.
> പച്ചേലവാട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ത്തണ്ടാൻപടിക്കൽചെല്ലാലോ.
> തണ്ടാൻപടിക്കൽച്ചെന്നാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ക്കള്ളാലിത്തിരി മോന്താലോ.
> കള്ളാലിത്തിരി മോന്ത്യാൽ-പ്പിന്നെ-
>   അമ്മേംപെങ്ങളേം തല്ലാലോ.
> അമ്മേം പെങ്ങളേം തല്ല്യാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ക്കോലോത്തും വാതുക്കൽചെല്ലാലോ.
> കോലോത്തും വാതുക്കൽച്ചെന്നാൽ-പ്പിന്നെ-
>   കാലും കെണച്ചങ്ങു നില്ക്കാലോ.
> കാലും കെണച്ചങ്ങു നിന്നാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ക്കാര്യംകൊണ്ടിത്തിരി പറയാലോ.
> കാര്യംകൊണ്ടിത്തിരി പറഞ്ഞാൽ-പ്പിന്നെ-
>   ക്കഴുമ്മേൽക്കിടന്നങ്ങാടാലോ.”

ആയുധമെടുപ്പ്

ഇതു കളിയുടെ അവസാനത്തേ ചടങ്ങാണ്. ഓരോ അടവു പിടിച്ചുള്ള അഭ്യാസങ്ങൾ ആ ഘട്ടത്തിൽ അരങ്ങത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.

സംഘക്കളിയുടെ പ്രാഭവവും പ്രൗഢിയും അസ്തമിതപ്രായമായെങ്കിലും ഇന്നും അതു പ്രചാരലുപ്തമായിപ്പോയി എന്നു പറവാനില്ല. അതിലേ സാഹിത്യത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ സഭ്യേതരങ്ങൾ ആണെന്നുവച്ചു ആധുനികന്മാർ അതിനെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളരുത്. ചില പാട്ടുകൾ ഏറ്റവും രസാത്മകങ്ങളാണ്. ഫലിതം മനോഹരമായി പ്രതിഫലിക്കുന്ന പാട്ടുകളും ധാരാളം ഉണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ സംഘക്കളിയിലെ പഴയ പാട്ടുകളിൽനിന്നു പ്രാചീന കേരളത്തിലെ ആര്യദ്രാവിഡബന്ധത്തെപ്പറ്റി പല അറിവുകളും ലഭിക്കുന്നതാണ്. നമ്പൂരിമാർ ആ ഘട്ടത്തിൽ പ്രധാനമായി വന്ദിക്കുന്നതു ദ്രാവിഡദേവതകളായ ഭദ്രകാളിയേയും ശാസ്താവിനേയും ആണെന്നുള്ളതിൽനിന്നു തന്നെ ആര്യദ്രാവിഡന്മാരെ ഏകോപിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളിൽ ഒന്നാണ് ഈ വിനോദമെന്നു സങ്കല്പിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്.

---

1. കൺടാന്മാർ സമ്പ്രദായം.
2. മാന്ത് = മാന്തി (മാങ്ങ).
3. നാക്ക് = കതിര് (കുരുന്ന്).
4. കൊൾവാ = കൊള്ളുന്നോളേ.
5. കണ്ഠം ഇരുണ്ട നടനംചെയ്യുന്ന നിന്റെ ചേവടി അല്ലയോ ദേവനായകാ അരങ്ങിൽ എന്നും നില്ക്കട്ടെ. ചെയ്യെമദൂതകൾ = ചെയ്യുന്ന യമദൂതന്മാർ. കേണികൾ ചൂഴ് = കിടങ്ങുകൾ ചൂഴുന്ന. ഈ പാട്ടുവേറേവിധത്തിലും അച്ചടിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രസ്തുത പാഠത്തിനു ശുദ്ധിയേറുമെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം.

6 തീയാട്ട്

തെയ്യാട്ട് (ദൈവമായിട്ട് ആടൽ) എന്നതിന്റെ തത്ഭവമാണു തീയാട്ട്. അയ്യപ്പൻതീയാട്ടെന്നും ഭദ്രകാളിത്തീയാട്ടെന്നും തീയാട്ടു രണ്ടു മാതിരിയുണ്ട്. അയ്യപ്പൻ തീയാട്ട് അയ്യപ്പൻകാവുകളിലും ഭദ്രകാളിത്തീയാട്ട് ഭദ്രകാളിക്ഷേത്രങ്ങളിലും വച്ചാണ് സാധാരണമായി നടത്താറുള്ളതെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണാലയങ്ങളിലും അവ കഴിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അയ്യപ്പൻ തീയാട്ടു ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിലും ഭദ്രകാളിത്തീയാട്ടു കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും ആണ് പ്രായേണ ആചരിച്ചുകാണുന്നത്. മസൂരി മുതലായ സാംക്രമികരോഗങ്ങളുടെ നിവാരണമാണ് ഈ വഴിപാടിന്റെ ഉദ്ദേശം. അയ്യപ്പൻ തീയാട്ടു നടത്തുന്നവരെ തീയാടിനമ്പ്യാന്മാരെന്നും ഭദ്രകാളിത്തീയാട്ടു നടത്തുന്നവരെ തീയാട്ടുണ്ണികളെന്നും പറയുന്നു. ഇരുകൂട്ടരും അന്തരാളന്മാർതന്നെ. രണ്ടുവക തീയാട്ടിലും കളമെഴുതി ദേവതയെ കളത്തിലേയ്ക്കു് എതിരേറ്റുകൊണ്ടുവന്നു ദീപാരാധന നടത്തി സ്തോത്രഗാനങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നു. സംഘക്കളിക്കാരുടേയും ഭദ്രകാളിത്തീയാട്ടുകാരുടേയും ദേവീപരങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യമുണ്ട്. താഴെക്കാണുന്ന പാട്ടു രണ്ടുകൂട്ടക്കാരും പാടാറുള്ളതാണ്.

> “കാരിരുൾ നിറമൊത്ത തിരുമുടി തൊഴുന്നേൻ;
> കനൽക്കണ്ണും തിരുനെറ്റിത്തിലകം കൈതൊഴുന്നേൻ;
> വിലസുന്ന മിഴിയും നാസിക കവിൾ തൊഴുന്നേൻ;
> വളഞ്ഞുള്ളൊരെകിറും പല്ലൊടു നാവും തൊഴുന്നേൻ;
> വട്ടത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന തിരുമുഖം തൊഴുന്നേൻ;
> വാരണക്കുഴക്കമ്പി [6] യിവ രണ്ടും തൊഴുന്നേൻ;
> മാറിടം വളർതാലി മണിമാല തൊഴുന്നേൻ;
> മാമേരുവിനെ വെന്ന തിരുമുല തൊഴുന്നേൻ;
> ദാരുകൻ തലവെട്ടിപ്പിടിച്ച കൈ തൊഴുന്നേൻ;
> തങ്കം നിൻകരവാൾ വട്ടക ശൂലം തൊഴുന്നേൻ;
> നേരേയാലിലയൊത്തോരുദരം കൈതൊഴുന്നേൻ;
> ഞെറിഞ്ഞ പൂന്തുകിലും പട്ടുടയാട തൊഴുന്നേൻ;
> തുമ്പിക്കൈതരമൊത്ത തിരുത്തുട തൊഴുന്നേൻ;
> തുകിൽപട്ടിൻപുറമേ പൊന്നുടഞാണും തൊഴുന്നേൻ;
> കേതകീമലരൊത്ത കണങ്കാൽ കൈതൊഴുന്നേൻ;
> കേവലം പുറവടി വിരലും കൈതൊഴുന്നേൻ;
> കോപത്തോടുറയുന്ന തിരുനൃത്തം തൊഴുന്നേൻ;
> കോമരമിളകുന്ന ചിലമ്പൊലി തൊഴുന്നേൻ;
> മുടിതൊട്ടിങ്ങടിയോളമുടൽ കണ്ടു തൊഴുന്നേൻ;
> മുടങ്ങാതേ കൊടുങ്ങല്ലൂരമർന്നമ്മേ തൊഴുന്നേൻ”

പാട്ടു പാടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത ചടങ്ങു, കളംമാച്ചിട്ടുള്ള തീയാട്ടാകുന്നു. തീയാട്ടിനു ഭദ്രകാളിയുടെ വേഷം കെട്ടിയാടുന്നതു തീയാട്ടുണ്ണി തന്നെയാണ്; ആടാനുള്ള കഥ ദാരുകവധവും. ദാരുകവധം ഭദ്രകാളി ശിവനെ അറിയിക്കുന്നതു മുദ്രക്കൈകൾ കൊണ്ടാകുന്നു. അവ കാണിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ‘ആട്ടപ്രകാര’ മുണ്ട്. അതു തീയാട്ടുണ്ണികൾ കാണാപ്പാഠമായി പഠിച്ച് അതിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള വിധത്തിൽ കൈകൾ കാണിക്കും. പിന്നെ വിളക്കത്തു പന്തം കൊളുത്തി ബലിയുഴിച്ചിൽ നടത്തുകയും അതോടുകൂടി തീയാട്ടിന്റെ ചടങ്ങുകൾ അവസാനിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സംഘക്കളിയിൽ “അയ്യപ്പൻകാവിലടിപ്പേൻ തളിപ്പേൻ ഞാൻ, തീയാട്ടും പാട്ടുമൊരൂട്ടും കഴിപ്പേൻ ഞാൻ” “മണ്ണാർപ്പാട്ടും തീയാട്ടും പാണ്ടിവിളക്കും” എന്നും മറ്റും കാണുന്നതിൽ നിന്നു മാത്രം തീയാട്ടു സംഘക്കളിയേക്കാൾ പ്രാചീനമാണെന്നു പറഞ്ഞു കൂടുന്നതല്ല. ഇവ സംഘക്കളിയുടെ ആരംഭകാലത്തുള്ള പാട്ടുകളല്ലെന്ന് ആവർത്തിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

---

6. കുഴ = കാതു്. കമ്പി = കുണ്ഡലം.

7 കളമ്പാട്ട്

വടക്കേ മലയാളത്തിൽ കണിശന്മാർ ബാധോപശാന്തിക്കായി പാടിവരാറുള്ള ഒരുതരം പാട്ടാണ് കളമ്പാട്ട്. യക്ഷൻ, യക്ഷി, ഗന്ധർവ്വൻ, രക്തേശ്വരി മുതലായ ദേവയോനികളുടെ രൂപം പൊടികൊണ്ടു കളമിട്ട് അതിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കും. പന്തലിന്റെ തെക്കു ഭാഗത്തായി ഗുളികന്റെ രൂപവും വരയ്ക്കും. രാത്രിയിൽ കളത്തെ പൂജിച്ചു 'വരിക'പ്പാട്ടു തുടങ്ങുമ്പോൾ ഏഴെട്ടു സ്ത്രീകൾ കൂടി പിണിയാളെ അവിടെ പ്രവേശിപ്പിച്ച് കളത്തിനു ചുറ്റും വലത്തുവയ്പിച്ചു പാട്ടുകാർക്ക് എതിരേ ഇരുത്തും. പുലരുന്നതുവരെ പാട്ടുപാടി സന്താനഗോപാലഗാനത്തോടുകൂടി കർമ്മം അവസാനിപ്പിയ്ക്കും.

8 ഓലപ്പാവക്കൂത്ത്

ഇതിനേയും കൂത്തെന്നുതന്നെയാണ് പറയാറുള്ളതെങ്കിലും ഇതിനും ചാക്കിയാർകൂത്തിനും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല. ഈ കൂത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം പാലക്കാടുതാലൂക്കാണെങ്കിലും മലബാർജില്ലയിലേ പൊന്നാനി, വള്ളുവനാട്ട് എന്നീ താലൂക്കുകളിലും കൊച്ചി രാജ്യത്തിലേ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലും കൂടി ക്ഷേത്രങ്ങളോട്ട് അനുബന്ധിച്ച് ഒരു വിനോദകല എന്ന നിലയിൽ ഇതു പ്രചരിക്കുന്നു. മാൻതോൽ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പാവകളുടെ നിഴൽ സദസ്യർക്കു കാണുമാറാക്കി ആ പാവകളെ യഥോചിതം ആടിച്ചു പാവകളിക്കാർ തന്നെ സംഭാഷണം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ മൂലം തമിഴിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ കമ്പരാമായണത്തിൽ നിന്നെടുത്തതും വചനം, അതായതു വ്യാഖ്യാനഗദ്യം, ആ ഭാഷയിൽ അഭിജ്ഞരായ ചില പുലവന്മാർ (വിദ്വാന്മാർ) സ്വകീയമായി എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതുമാണ്. രാമായണമാണ് ഇതിവൃത്തമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കമ്പരുടെ കാലത്തിന്, അതായതു ക്രി. പി. പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിന്, മുമ്പല്ല ഈ വചനങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി. പാലക്കാട്ടു ശിങ്കപ്പുലവർ എന്ന ആളാണ് ഈ സമ്പ്രദായം ആദ്യമായി നടപ്പിലാക്കിയതെന്നു പുരാവിത്തുകൾ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇഷ്ടിരങ്ങപ്പുലവർ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു കലാകുശലൻ കാലാന്തരത്തിൽ അഭിനയത്തിലും പ്രവചനത്തിലും മറ്റു പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തി. ഭദ്രകാളി ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു സമീപമുള്ള പറമ്പുകളിലാണ് സാധാരണമായി കൂത്തു കഴിക്കുന്നത്. കൂത്തുമാടം ദക്ഷിണാഭിമുഖമായി തൽക്കാലാവശ്യത്തിനു കെട്ടിയുണ്ടാക്കും. മാടത്തിന്റെ നടുവിൽ ഭദ്രകാളി സന്നിധാനം ചെയ്യുന്നതായാണ് സങ്കല്പം. രാമാദിപ്രതിബിംബങ്ങളായ പാവകളുടെ സ്ഥാനം വലത്തുഭാഗത്തും രാവണാദികളുടേതു് ഇടത്തുഭാഗത്തുമാണ്. ഒരു ഭാഗം ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അതിലെ ഭാഷയും തമിഴ് തന്നെ.

> "നിന്തിരുവടിയുടെ പിതാവാന ദശരഥഭൂപതി, കൊടുങ്കൊലാന തൈചെലുത്താമൽ, ഉലകത്തിനിടത്തിലുണ്ടാന സർവജനങ്കളൈയും തനതുചെങ്കോലിനിടത്തിൽ പ്രവേശിത്തു, ധർമ്മരക്ഷയ്ക്കാക ഒരേ മാർഗ്ഗമാക നടത്തി, പ്രജകളൈ രക്ഷിക്കുകൂടിയവനും ഇന്തകാലത്തിനിടത്തിൽ പെരുമ്പാപികളാകിയ രാവണാദികൾ ജനിത്തു, കൃത്യാകൃത്യങ്കളാന സ്വധർമ്മങ്കളൈ നീക്കം ചെയ്തു, ഉലകത്തിനിടത്തിലുണ്ടാന സജ്ജനങ്കൾ സ്വധർമ്മങ്കൾ വിട്ടുപടിയിനാൽ, രാത്രികാലത്തിനിടത്തിൽ അന്ധകാരം അടൈന്തപോൽ ഉലകത്തിൽ അന്ധകാരമായിരിക്കിറപൊഴുതു, ഹേ! സ്വാമിൻ നീങ്കൾ അവതരിത്തു സൂര്യദേവരൈപ്പോൽ അന്ധകാരം നീക്കംചെയ്വതർക്കാക ഇന്ത വനത്തിൽ പ്രവേശിത്തതിനാൽ ഇന്ത വിഷയത്തൈ എടുത്തുചൊല്ലി വൈത്തേൻ സ്വാമിൻ."

തെക്കൻകർണ്ണാടകത്തിലേ 'ബൊമ്മയാട്ട്', 'ബൈലാട്ട്' (വയലാട്ടം) ഇവയ്ക്കും ഈ നിഴലാട്ടത്തിനും തമ്മിൽ പല സാദൃശ്യങ്ങളും കാണ്മാനുണ്ട്. ശ്രീരാമാവതാരം മുതൽക്ക് തുടങ്ങുന്ന കൂത്തു കവളപ്പാറ ആരിയങ്കാവിലേ നടത്തുവാൻ പാടുള്ളു; ശ്രീരാമപട്ടാഭിഷേകം വരെ എവിടെയും നടത്തണം. ആരംഭം മുതൽ കളിക്കുകയാണെങ്കിൽ നാല്പത്തൊന്നു ദിവസം വേണം. പഞ്ചവടീ പ്രവേശം മുതൽക്കാണെങ്കിൽ ഇരുപത്തൊന്നു ദിവസവും സേതുബന്ധം മുതൽക്കാണെങ്കിൽ പതിനൊന്നോ പന്ത്രണ്ടോ ദിവസവും മതിയാകും. ഓലപ്പാവക്കൂത്ത് എന്ന പദം സങ്കോചിപ്പിച്ച് ഓലപ്പാക്കൂത്തെന്നും നാടോടി ഭാഷയിൽ ഇതിനെ വ്യവഹരിച്ചു വരാറുണ്ട്.

9 ഏഴാമത്തുകളി

ഏഴാമത്തുകളിക്കു സംഘക്കളിയ്ക്കെന്ന പോലെ ഒരു വിളക്കു കത്തിച്ച് അതിനുചുറ്റും ഏതാനുംപേർ വട്ടമിട്ടിരിക്കണം. അവരിൽ ഒരാൾ എഴുനേറ്റുനിന്നുകൊണ്ടു മറ്റുള്ളവർക്കു മോർപ്പാളക്കേശവൻ, ഒഴുക്കത്തു വാലാട്ടി, അയക്കോലിന്മേൽ കാക്ക എന്നിങ്ങനെ ഹാസ്യപ്രധാനങ്ങളായ ചില പേരുകളിടും. അതുകഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാവരും ഇരുന്നു താളമേളങ്ങളോടുകൂടി പാട്ടു തുടങ്ങുന്നു. പാട്ടിന്റെ രീതി താഴെകാണുന്നതാണ്.

> "ഞാൻ കുളിക്കും കുളമല്ലോ ഏറ്റുമാനൂർ തേവർകുളം;
> നീ കുളിക്കും കുളത്തിന്റെ പേർ ചൊൽ മാര!"

എന്നൊരാൾ പാടിയാൽ അടുത്ത് ഇടത്തുവശത്തിരിക്കുന്ന ആൾ

> "ഞാൻ കുളിക്കും കുളമല്ലോ ശ്രീവൈയ്ക്കത്തു തേവർകുളം;
> നീ കുളിക്കും കുളത്തിന്റെ പേർ ചൊൽ മാര!"

എന്നു പാടും. കുളിക്കുന്നതു പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു ദേവന്റെ കുളത്തിലാകണം. അങ്ങനെ പാടുമ്പോൾ കുളത്തിന്റെ പേർ പറവാൻ സാമർത്ഥ്യമില്ലാതെ പിഴച്ചാൽ കള്ളുകുടിയൻ, കാക്കാലൻ എന്നിങ്ങനെ ആരുടെയെങ്കിലും വേഷം കെട്ടി അരങ്ങത്തു വരണം. കള്ളുകുടിയൻ പാടേണ്ട വഞ്ചിപ്പാട്ടിലേ ചില വരികളാണ് ചുവടേ കുറിക്കുന്നത്.

> "കണ്ടവർക്കു പിറന്നോനെ! കാട്ടുമാക്കാൻ കടിച്ചോനേ!
> കടവിൽക്കല്യാണി നിന്റെയച്ചിയല്യോടാ?
> ചിപ്പം ചിപ്പം ചിരട്ടയും ചിരട്ടയ്ക്കൽത്തരിപ്പണം
> വട്ടമൊത്ത കുറിച്ചിയും പതഞ്ഞ കള്ളും
> ഇഷ്ടമൊത്ത ജനമൊത്തു വട്ടമിട്ടു കുടിച്ചപ്പോൾ
> വട്ടപ്പട്ടിക്കൂട്ടും വന്നു കിറിയും നക്കി."

ഏഴാമത്തുകളി പ്രചരിക്കുന്നതു തിരുവിതാംകൂറിലാണ്. അതിൽ നമ്പൂരി, അമ്പലവാസി, നായർ ഈ ജാതികളിൽപ്പെട്ടവർക്കു ചേരാം. ആ കളിക്കു സമാനമായി കൂട്ടപ്പാഠകമെന്നൊരു വിനോദം കൊച്ചിരാജ്യത്തുണ്ട്. അതിൽ അമ്പലവാസികളല്ലാതെ മറ്റാരും ഭാഗഭാക്കുകളാകാറില്ല. കൂട്ടപ്പാഠകത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചൊല്ലേണ്ടതെന്നു നിയമമുണ്ട്.

തിരുവിതാംകൂറിലെ മലകളിൽ പല ആദിമവർഗ്ഗക്കാർ വസിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരാണ് കാണിക്കാർ. കാണിക്കാരെ മലയരയന്മാരെന്നും പറയും. അവർ താമസിക്കുന്നതു തിരുവിതാംകൂറിൽ പത്തനാപുരം തൊട്ടു തെക്കോട്ടുള്ള മലകളിലാണ്. അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള ചാറ്റു (മന്ത്രവാദം) പാട്ടുകളിൽ ഒന്നിൽ നിന്നാണ് താഴെക്കാണുന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്. മുൻകാലത്ത് മൂന്നു കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ എഴുപത്തിരണ്ടു കാണിപ്പറ്റുകളിലെ അരയന്മാരും ആറ്റിങ്ങൽ തമ്പുരാന് അരണ്യവിഭവങ്ങൾ കാഴ്ച വയ്ക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അതിന് ഒരവസരത്തിൽ അല്പം നേരനീക്കം വന്നതിനാൽ രാജാവു മാത്തക്കുട്ടി വലിയ പിള്ളയെ തുല്യംചാർത്തിയ ഒരു നീട്ടോലയോടു കൂടി അവരുടെ പ്രമാണിയായ വീരനല്ലൂർക്കോട്ടയിലെ വീരപ്പനരയന്റെ സമീപത്തിലേക്കയയ്ക്കുന്നു. ‘നിനവു’ (കല്പന) കണ്ടു മാത്തക്കുട്ടിയോടു വീരപ്പൻ ഓരോന്നു ചോദിക്കുകയും മാത്തക്കുട്ടി ഉത്തരം പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

“നിനവുതന്നെ കാണുന്നതു
വീരപ്പനരയന്മകനും.”
“നീളേ നെടുകേ വരച്ചതിപ്പോൾ;
എന്തിനു പിള്ളേ വരച്ചുകിടക്കുന്നു?”
“നീളേ നെടുകേ വരച്ചു കിടക്കുന്ന-
താനക്കൊമ്പിനും മൂങ്കിൽക്കുലയ്ക്കും.”
“കാറാൻ കോറാൻ വരച്ചതിപ്പോൾ;
എന്തിനു പിള്ളേ വരച്ചുകിടക്കുന്നു?”
“കാറാൻ കോറാൻ വരച്ചുകിടക്കുന്നു;
വെരുവിൻ ചട്ടം തേൻകുമ്പത്തിനു;
“മറുക്ക കിറുക്ക വരച്ചുകിടക്കുന്ന-
തെന്തിനു പിള്ളേ വരച്ചുകിടക്കുന്നു?”
“മറുക്ക കിറുക്ക വരച്ചതരയാ,
പുലിത്തോലും കടുവാത്തോലിനും.”
“നെപ്പിറനെരുനെര [7] എഴ്തിക്കിടക്കുന്ന-
തെന്തിനു പിള്ളേ എഴ്തിക്കിടക്കുന്നു?”
“നെപ്പിറനെരുനെര എഴ്തിക്കിടക്കുന്നു;
ചിറ്റേത്തൻകുല ചെറുകദളിക്കുല.”
“കപ്പിറ കറുകറയെഴ്തിക്കിടക്കുന്ന-
തെന്തിനു പിള്ളേ എഴ്തിക്കിടക്കുന്നു?”
“കപ്പിറ കറുകറ എഴ്തിക്കിടക്കുന്ന
പേരേത്തങ്കുല പെരുങ്കദളിക്കുല.”

ആ ആജ്ഞ ശിരസാ വഹിച്ചു വീരപ്പൻ ‘വലതുകാലുമുന്തിവച്ചു’ മറ്റരയന്മാരോടുകൂടി ആറ്റിങ്ങലേക്കു പോയി. സ്ഥലത്തെത്തി അഞ്ചുദിവസം താമസിച്ചിട്ടും തിരുമേനിയെ മുഖം കാണിക്കാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കാത്തതിനാൽ കാഴ്ചവയ്ക്കുവാൻ കൊണ്ടുചെന്ന ഏത്തൻകുലയും മറ്റും അവർ ചുട്ടുതിന്നു തുടങ്ങി. വെരുകിൻ ചട്ടം തീയിലിട്ടു. ആ ഗന്ധം മൂക്കിൽ വ്യാപിച്ചപ്പോളാണ് രാജാവു അവർ വന്ന വിവരം മനസ്സിലാക്കിയത്. ആ ധിക്കാരത്തിനു അവരെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു കല്പന പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ “എഴുപത്തിരണ്ടു കാണിപ്പേരേ എലിക്കുഞ്ചു വിറയ്ക്കുംപോലെ” വിറച്ചുതുടങ്ങി, “കിടുങ്ങാതേ നിപ്പിനെടാ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വീരപ്പൻ അവിടെ തന്റെ കൈയിലുള്ള സിദ്ധൗഷധങ്ങളെക്കൊണ്ടു പല വിദ്യകളും കാണിച്ചു രാജാവിനെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു. ‘ആനപ്പുറത്തു കേറി ആനയുടെ തല വെട്ടാമോ’ എന്നു ചോദിച്ചതിനു അങ്ങനെ ചെയ്തു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും രാജാവു അതു കണ്ടു വ്യസനിച്ചപ്പോൾ ഒരു മരുന്നു പുരട്ടി ആനയെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

“മുറിപൊരുന്തി മരുന്നെടുത്തു ആനമേലേ തടവുവാരാം,
അപ്പൊളെങ്കിൽക്കല്പനയായ്
 വീരമാർത്താണ്ഡനരയനെന്ന്,
ഇത്ര വീരശൂരപ്പെട്ട വീരമാർത്താണ്ഡനരയന്മകനെ,
പേരുകുറക്കൊടുക്കുവാരാം കുറപ്പേരെക്കൊടുക്കുവാരാം;
കുറപ്പേരേക്കൊടുക്കുവാരാം താന [8]
 പ്പേരെക്കൊടുക്കുവാരാം.”

അങ്ങനെ വീരമാർത്താണ്ഡനരയൻ എന്ന പേരും കൊടുത്ത് ഏഴേകാലും കോപ്പും പതിപ്പിച്ചു വീരപ്പനെ രാജാവു യാത്രയാക്കി.

തന്റെ വീട്ടിലെ ഒരു കല്യാണത്തിനു വീരപ്പൻ പാണ്ടിയിലെ പ്രമാണികളെ ക്ഷണിച്ചു; അവർ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചില്ല. അപ്പോൾ വീരപ്പൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരോട് ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചു.

“നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വെള്ളംചെന്നു
 പാണ്ടിയല്ലോ വിളയുന്നായേ,
കേക്കയെങ്കി ക്കേക്കിനെടാ,
 ചിറ്റരയന്മാരാവുന്നവരേ.
നമ്മക്കിനിത്തന്നെയിപ്പോ-
 ക്കല്ലണയൊന്നു കെട്ടവേണം.
കോതയാറു പറളിയാറു
 മണിമുത്തു ചെമ്പരുന്തു-
നാലാറുമുഖമടക്കി-
 ക്കല്ലണമുഖം കെട്ടവേണം.”

പാണ്ടിക്കാർക്കു കൃഷിക്കു വെള്ളമില്ലാതെയാക്കുവാൻ അവർ ഒരു വലിയ കല്ലണ കെട്ടി. പിന്നെയും കുറെ വെള്ളം പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അവിടത്തെ കാലമാടൻ എന്ന ദേവത തുള്ളി കരിമ്പാണ്ടിയെന്നു പേരുള്ള വീരപ്പന്റെ സഹോദരിയെ ബലികൊടുക്കാമെങ്കിൽ അണ ശരിപ്പെടുമെന്നു പറയുകയും അതിനു വഴിപ്പെട്ട് അന്നു വള്ളിയൂരിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ധീരയായ ആ യുവതി പ്രാണത്യാഗത്തിനു സന്നദ്ധയായി അവിടെ വന്നെത്തുകയും ചെയ്തു. അതിന്നുള്ള ഒരുക്കം കവി ഭങ്ഗിയായി വർണ്ണിയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

“അമ്മാവിമാർ കയ്യിനാലേ – എണ്ണ താളി തേയ്ക്കവേണം;
നാത്തിനമാർ കയ്യിനാലേ – മുണ്ടുചേലയുടുക്കവേണം;
അനുജത്തിമാർ കയ്യിനാലേ – തല കോതിമുടിക്കവേണം;
പെറ്റ തള്ളകയ്യിനാലേ – ഒരുപിടിച്ചോറുണ്ണണമേ.”

***

“ഒറ്റത്തീറ്റി തിന്നുന്ന ഞാൻ – ആതി [9] വെള്ളം കുടിക്കുന്ന
 ഞാൻ;
കാനവെയിൽപോകുമ്പോഴോ –
 എരിമ്പിരാക്കുപിരാവുന്നതോ;
എരിമ്പിരാക്കു പറവതല്ലേ – വരും പലം പറയുന്ന ഞാൻ”

കല്ലണയിൽ ചെന്നു വെള്ളത്തിലിറങ്ങി കരുമ്പാണ്ടി നിന്നു. മച്ചമ്പി തലവീശി. അവൾ മരിച്ചു. കല്ലണയുടെ മുഖവുമടഞ്ഞു. ക്ഷണം നിരസിച്ച പാണ്ടിക്കാർ കുടിവെള്ളം കിട്ടാതെ വലഞ്ഞു. അവർ ആറ്റിങ്ങൾ തമ്പുരാനെച്ചെന്നു മുഖം കാണിച്ചു സങ്കടമറിയിച്ചു. അവിടുന്നു മാത്തക്കുട്ടിയെ അണ തുറപ്പിയ്ക്കുവാൻ അയച്ചു. വീരപ്പൻ ‘കല്ലണയെ തട്ടിയെങ്കിൽ കല്ലുളിപോലെ എയ്തൊടുക്കും’ എന്നു ഉണദോഷിച്ചിട്ടും അനുസരിക്കാത്ത ആ വലിയ പിള്ളയെ ആഭിചാര പ്രയോഗംകൊണ്ടു കൊന്നു. “പത്തിരത്തീപ്പാഞ്ഞു പെട്ടേ മാത്തക്കുട്ടി വലിയ പിള്ള” എന്നു പാട്ട് അവസാനിക്കുന്നു.

ഈ പാട്ടിൽ തുമ്പിച്ചി (തുമ്പിച്ചിനായ്ക്കൻ – കൃഷ്ണദേവരായരുടെ ശത്രു) പ്പടയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇതിന്നു മൂന്നൂറ്റൻപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമേൽ പഴക്കം കല്പിക്കുവാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല.

---

7. എഴ്തി = എഴുതി.
8. സ്ഥാന.
9. ആധി.

11 പുലയർപാട്ട് – ഞാറ്റുപാട്ട്

പുലയരുടെ ഇടയിൽ അകൃത്രിമരമണീയങ്ങളായ അനേകം പാട്ടുകൾ പ്രചരിക്കുന്നു. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് ഒരു ഞാറ്റുപാട്ടിലെ ചില വരികളാണ്.

“മാരിമഴകൾ ചൊരിഞ്ഞേ–ചെറു–വയലുകൾ ഒക്കെ
നനഞ്ഞേ
പൂട്ടിയൊരുക്കിപ്പറഞ്ഞേ–ചെറു–ഞാറുകൾ കെട്ടിയെറിഞ്ഞേ
ഓമല, ചെന്തില, മാല–ചെറു–കണ്ണമ്മ, കാളി, കറുമ്പി,
ചാത്ത, ചടയമാരായ–ചെറു–മച്ചികളെല്ലാരും വന്നേ,
വന്നു നിരന്തവർ നിന്റേ–കെട്ടി–ഞാറെല്ലാം
കെട്ടിപ്പകുത്തേ.
ഒപ്പത്തിൽ നട്ടുകരേറാ–നവർ–കുത്തിയുടുത്തു കുനിഞ്ഞേ.
കണ്ണച്ചെറുമിയൊണ്ണ [10] പ്പോൾ–അവൾ–ഓമലേയൊണ്ണുവിള
“പാട്ടൊന്നു പാടീട്ടുവേണം–നിങ്ങൾ–നട്ടുകരയ്ക്കങ്ങു
കേറാൻ.”
അപ്പോളൊരു തത്തപ്പെണ്ണ്–അവൾ–മേമരമേറിക്കരഞ്ഞേ.
മേപ്പോട്ടു നോക്കിപ്പറഞ്ഞേ–കൊച്ചു–ഓമല കുട്ടിച്ചെറുമി.
തത്തമ്മപ്പെണ്ണേ നീയിപ്പോൾ–ഇങ്കെ–വന്തൊരു കാരിയം
ചൊല്ലു.”

---

10. ഒണ്ണ്=ഒന്ന്.

12 വട്ടിപ്പാട്ട്

വട്ടികൾ മിടഞ്ഞുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പുലയികൾ പാടുന്ന ഒരു പാട്ടിലെ ഏതാനും വരികളാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.

“ചാമ്പക്കാച്ചാലിൽ ചേന്നേ—തെയ്യന്താരാ
വെയിലത്തും മഞ്ഞത്തിട്ടേ—തെയ്യന്താരാ
ഏഴല്ലാനാരെടുത്തേ—തെയ്യന്താരാ
ഏഴായിക്കീറുന്നുണ്ടേ—തെയ്യന്താരാ
നൊട്ടനും തുച്ചനിട്ടേ—തെയ്യന്താരാ
കരിമീനും തെച്ചപോലെ—തെയ്യന്താരാ
വട്ടിക്കു തെച്ചമിട്ടേ—തെയ്യന്താരാ
വട്ടിയും കുട്ടി നെയ്തേ—തെയ്യന്താരാ
വട്ടിയും പോന്നെടുത്തേ—തെയ്യന്താരാ
പടിക്കലും ചെല്ലുന്നുണ്ടേ—തെയ്യന്താരാ.”

13 വിനോദസംവാദം

“മണക്കിണതെന്തൊരു? മണക്കിണതു പുഴവല്ല്യോ?
പുഴവെങ്കിൽ ചൂടൂല്ല്യോ? ചൂടിണതു കുടയല്ല്യോ?
കുടയെങ്കിൽ കെട്ടൂല്ല്യോ? കെട്ടിണതു വീടല്ല്യോ?
വീടെങ്കിൽ മേയൂല്ല്യോ? മേയിണതു പയല്ല്യോ?
പയ്യെങ്കിൽ ചുറ്റൂല്ല്യോ? ചുറ്റിണതു ചെക്കല്ല്യോ?
ചെക്കെങ്കിലാടൂല്ല്യോ? ആടിണതു പാമ്പല്ല്യോ?
പാമ്പെങ്കിലെരയ്ക്കൂല്ല്യോ? എരയ്ക്കിണതു കടലല്ല്യോ?
കടലെങ്കിൽ മിന്നൂല്ല്യോ? മിന്നിണതു വാളല്ല്യോ?
വാളെങ്കിൽ വെട്ടൂല്ല്യോ? വെട്ടിണതു പോത്തല്ല്യോ?
പോത്തെങ്കിൽ കെട്ടൂല്ല്യോ? കെട്ടിണതു പെണ്ണല്ല്യോ?”
ഇത്യാദി

ഇടപ്പള്ളിനാട്ടിലെ അതിയാരുപിള്ള എന്ന പരാക്രമശാലിയായ ഒരു പുലയന്റെ അപദാനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ദീർഘമായ ഗാനത്തിൽനിന്നും ചില വരികൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു. നാലു വള്ളുവന്മാർ അന്നു മലനാട്ടിൽ പ്രമാണികളായിരുന്നു. അവരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും കുടുംബത്തിൽനിന്നു പെണ്ണു കെട്ടണമെന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞതു കേട്ട് അതിയാരുപിള്ള അതിനായി ശ്രമിക്കുകയും സാധിക്കാതെ ഭഗ്നോത്സാഹനായി മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അമ്മ കഥാനായകനെ പാണ്ടിയിൽനിന്ന് ഒരു യുവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടുവരുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ആ പ്രേരണ ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. പെണ്ണിനെ ജാത്യാചാരമനുസരിച്ചു പിതൃഗൃഹത്തിൽനിന്ന് അപഹരിച്ചാണു കൊണ്ടുവരുന്നത്.

“നീയൊന്നു കേളെടാ അതിയാരുപിള്ളേ;
ഏഴരനാഴിക വെളുപ്പായല്ലോടാ,
നിന്റച്ചൻ കാർണ്ണോന്മാരെക്കണ്ടില്ലല്ലോടാ,
ഇപ്പെണ്ണു ചെറുപെൺ നീ കെട്ടത്തുമില്ല.”
“ഇതൊന്നും പറയരുതു മതിരാവൂരച്ചാ”
“എട്ടിലെണങ്ങരെക്കണ്ടില്ലല്ലോടാ
പിന്നെങ്ങനെ കെട്ടുമെടാ അതിയാരുപിള്ളേ?”
“എന്റച്ചൻ കാർണ്ണോന്മാരിപ്പം വരുമേ”
എന്നു പറഞ്ഞവനിരിക്കുന്നല്ലവന്;
നേരമൊരുനേരമന്നേരമായി
അലരി പിലരി വെളുത്തുള്ളൊരുനേരം,

15 ഇടനാടൻ പാട്ട്

അകതോഭയനും അമ്പലപ്പുഴ മാമലശ്ശേരി രാമച്ചപ്പണിക്കരുടെ ശിഷ്യനുമായ ഇടനാടൻ എന്ന ഒരു പുലയയുവാവിനെപ്പറ്റി അനേകം പാട്ടുകൾ പാടിവരുന്നുണ്ട്. [11] ഇടനാടൻ തണ്ണീർമുക്കത്തു സ്വമേധയായി ചുങ്കം പിരിച്ചതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടിലെ ചില വരികളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

“ആളറുതിവിറ്ററുതി വന്നു പവിച്ചു;
അന്നേരം നല്ലോരിടനാടൻ കുഞ്ഞു്
തണ്ണീരാം മുക്കത്തൊരു ചുങ്കപ്പുര കെട്ടി
ചുങ്കം പിരിച്ചവനിടനാടൻ കുഞ്ഞു്,
വീരിയത്തോടവിടെ വാഴാൻ തുടങ്ങി
കാരിയക്കാരനിടനാടൻ കുഞ്ഞു്
ഇങ്ങനെ കാലം കഴിഞ്ഞോരു കാലം
ഇടനാടനു തോന്നിയോരായ [12] യിതുതന്നെ.
“തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയെക്കാണണമെനിക്കെൻ
തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയെച്ചൊല്ലിത്തരേണം.

***

തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയെക്കാണുന്നതിന്ന്
എന്തെല്ലാം കോപ്പുകളുവേണമെന്റമ്മേ? …”
“പൊന്നുകൊണ്ടു പൊൻകുഴവി വേണം മകനേ;
പൊന്നുകൊണ്ടു പൊൻപഴക്കാ വേണം മകനേ;
മേച്ചേരിത്തെരുവിലെക്കണ്ണിലവെറ്റ
കെട്ടോടേ വെറ്റകളും വേണം മകനേ.
ആട്ടും കവുങ്ങിലേ ഓടമ്പുഴക്കാ
കുലയോടെ ചെമ്പഴക്കാ വേണം മകനേ.
ശാപ്പാണം തെരുവിലെക്കാലിപ്പൊയില,
കെട്ടോടേ പൊയിലയും വേണം മകനേ.
ഇത്രയും കോപ്പുകളും വേണം മകനേ.”
കോപ്പുകൾ വേഗത്തിൽ കൂട്ടുന്നവനേ;
കോപ്പുകളും കൊണ്ടവൻ പോകുന്നതുണ്ടേ;
പടിഞ്ഞാറെ കോട്ടവാതുക്കൽ ചെല്ലുന്നതുണ്ടേ.
കോട്ടകൾ കാക്കുന്ന കാവൽക്കാരോട്
“കോട്ട തുറന്നു വഴിതരിക വേണം.”

***

കുന്നിക്കുരുവൊത്ത കണ്ണും തികട്ടി,
നെഞ്ചത്തെ രോമങ്ങൾ തത്തിച്ചുംകൊണ്ടു്,
കാലിക്കരിന്തുട തുള്ളിച്ചുംകൊണ്ടു്
എലിവാലൻ പുലിമീശ വലിച്ചു നിരത്തി,
മൂന്നു ചുവടു പുറകോട്ടു മാറി,
നാലാം ചവിട്ടാൽത്തൊഴിയും കൊടുത്തു;
വെടിപോലേ മുഴങ്ങിക്കതകും തെറിച്ചു
കോട്ടയ്ക്കകത്തവൻ കേറുകയോ ചെയ്തു.”

---

11. പുലയനല്ല. ജ്യോത്സ്യൻ രാമച്ചപ്പണിക്കർക്കു ‘കോതവെള്ളാട്ടി’യിൽ ജനിച്ച മകനെന്നും ഒരു പാട്ടിൽ കാണുന്നു.
12. ഒരാശ.

16 പുലയികളുടെ ഒരു പാട്ട്

“നേരം വെളുത്ത നേരത്തില്ല-
    ത്തമ്പുരാൻ വന്നു വിളിക്കുന്നു.
ആളുകേറിയരവം കേട്ടു
    അറകൾ തല്ലിത്തകർക്കുന്നു.
അറുകറുക ചെറുകറുക,
    വിത്തുവാരിയെടുക്കുന്നു.
കല്ലെടനെല്ലെട ജീരകച്ചെമ്പാ
    വിത്തുവാരിയളക്കുന്നു.
മുത്തിമാർക്കും മുതുമിമാർക്കു-
    മൊന്നരവിത്തു കൂലിയും.
കുഞ്ഞുള്ളോരു തള്ളമാരിക്കു-
    മഞ്ഞാഴി നെല്ലു കൂലിയും.
ഒരു തരപ്പടി പെണ്ണുങ്ങൾക്കെല്ലാം
    ചങ്കാഴരി [13] നെല്ലു കൂലിയും.
മുത്തിമാരും മുതുമിമാരും
    വിറകും ചൂട്ടും പെറുക്കുന്നു.
കുഞ്ഞുള്ളോരു തള്ളമാര-
    ങ്ങോടിപ്പാടിപ്പോകുന്നു.
ഒരു തരപ്പടി പെണ്ണുങ്ങളെല്ലാം
    ചതുരം ഭങ്ഗി നോക്കുന്നു.”

---

13. ചങ്കാഴരി = ഇടങ്ങഴിയുരി.

17 പുലയരുടെ മറ്റൊരു പാട്ട്

“ഞാനിന്നലെയൊരു ചൊപ്പനം കണ്ടേ;
പാള പയിത്തു ചണങ്കോടെ വിയുന്തേ.
പെയ്യാണ്ടെനിക്കൊരു പോയത്തം പച്ചി;
പാച്ചോറെണ്ണം ചൊല്ലി പയംതീട്ടംതിന്റേ.
ഞാനുമെന്റളിയനും കളികാമാൻ പെയ്യേ;
അവിടെ വച്ചളിയനെ വെയമൂക്കൻ [14] തൊട്ടേ.
അവിട്ടുന്നെന്റളിയനെക്കെയക്കോട്ടെക്കെട്ടുത്തേ
അവിടത്തെ [15] വെയവാരിയവിടെയില്ലാഞ്ഞു

***

അവിട്ടുന്നെന്റളിയനെത്തെക്കോട്ടെട്ടുത്തേ
അവിടത്തെ വെയവാരിയവിടെയില്ലാഞ്ഞു
അവിട്ടുന്നെന്റളിയനെക്കുയിക്കോട്ടെട്ടുത്തേ
തെക്കുവടക്കായി [16] കുയിയങ്ങു വെട്ടി
അവിട്ടുന്നെന്റളിയനെക്കുയിയിലും വച്ചേ”
“വെള്ളിമാമല കാത്തുവാണരുളും — വള്ളോന്റെ
   മെയ്യിൽ—
   പുള്ളിമാൻ മുഴ ശൂലവും തുടിയും
വള്ളിപോലെ നിറച്ച പാമ്പുകളും — ചാമ്പലും ചൂടീ—
   ട്ടെല്ലുകൊണ്ടു ചമച്ച മാലകളും”

എന്ന പാട്ട് അർവാചീനമാണെങ്കിലും അതിലെ വൃത്തത്തിനു പുലവൃത്തമെന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. ആ വൃത്തത്തിൽ പഴയ പാട്ടുകൾ പുലയരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. ഇന്നും ആ ഛന്ദസ്സിലുള്ള പാട്ടുകൾക്ക് അവരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെയാണ് പ്രചാരം.

---

14. വെയമൂക്കൻ = വിഷമുള്ള മൂർക്കപ്പാമ്പ്.
15. വെയവാരി=വിഷഹാരി.
16. കുയി=കുഴി.

18 പൂരക്കളിപ്പാട്ട്

വടക്കേ മലയാളത്തിൽ പുരാതന കാലം മുതല്ക്കേ നടപ്പുള്ള ഒരു വിനോദമാണ് പൂരക്കളി. തീയരത്രേ ഇതിൽ പ്രധാനമായി ഏർപ്പെടുന്നത്. മീനമാസത്തിൽ കാർത്തിക നാളിൽ തുടങ്ങി പൂരം നാളിൽ അവസാനിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ഭഗവതീക്ഷേത്രങ്ങളിൽവച്ച് ഈ കളി കളിക്കുന്നു. അതിനു പലേ ദേശങ്ങളിലും മെയ്യഭ്യാസമാവശ്യമുള്ള മറ്റു കളികൾക്കെന്നപോലെ ഓരോ സംഘക്കാർ ചേർന്ന് ഒരു പണിക്കരുടെ കീഴിൽ വേണ്ട അഭ്യാസം നേടണം. കാമദേവന്റെ പുനരുജ്ജീവനവും ശംബരവധവും മറ്റുമാകുന്നു പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ഒരു നിലവിളക്കു കത്തിച്ചുവച്ചു ചുറ്റും നിന്നുകൊണ്ടു രാത്രിയിലാണ് കളി നടത്തുന്നത്. ആകെ പതിനെട്ടു രങ്ഗങ്ങളുണ്ട്. അവയെ 'നിറം' എന്നു പറയുന്നു. അവയ്ക്കു പുറമേ അങ്കം, ചായൽ, പാമ്പാട്ടം, നാടകം മുതലായ പ്രത്യേകം രങ്ഗങ്ങളുണ്ട്. പന്തൽവന്ദനത്തിലേ ചില വരികളാണ് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

> "പന്തലാഗമക്കരുത്തിൽപ്പതിത്തോരു നെറിയെച്ചൊല്ലാം;
> മുന്തിന മൂലാധാരം മുക്കോണാൽത്തറയൊരുക്കി
> അന്തമാം കരണം നാലുമഴകിന തൂണതായി-
> പ്പന്തലിൻ വടിവെക്കാട്ടിബ്ഭങ്ഗിചേർനാലുപാടും
> പാടെറിത്തെറിത്ത പൂവൽപ്പന്തല്ക്കു കോശമഞ്ചു
> മേവിന തൂണതന്മേൽ നിരത്തിനൊരുത്തരങ്കൾ
> കാടറും സത്തും ചിത്തും കരുത്തിവനാൽത്തിരുത്തി
> നാടികൾ നാലതാക്കി നന്മയിൽ ചെയ്തു പന്തൽ" ഇത്യാദി.

ഇതു പഴയ നിലയിൽത്തന്നെ നിൽക്കുന്ന ഒരു പാട്ടാണ്. പിൽക്കാലത്തു പരിഷ്കരിച്ച പാട്ടുകളും ധാരാളമുണ്ട്. "വടക്കേ മലയാളത്തിൽ പദ്യകാവ്യങ്ങളിൽ തമിഴ്പ്പദങ്ങൾ അധികമായി ഉപയോഗിച്ചുപോന്നിരുന്നതിനും അതു ക്രമേണ കുറഞ്ഞു കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഒടുവിൽ നവീനമലയാളത്തിൽ പദ്യങ്ങൾ രചിച്ചതിനും ഉള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇത്ര വ്യക്തമായി മറ്റു യാതൊരു പദ്യകൃതിയിലും സ്വരൂപിച്ചു കാണ്മാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം കേരളത്തിലെ ഒട്ടാകെയുള്ള പദ്യകാവ്യങ്ങളുടെയെന്നല്ല ഭാഷയുടെ തന്നെ വളർച്ചയും അതിന് ഓരോ തരം ഭേദവും ഉണ്ടായ കാലഘട്ടവും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാകയാൽ അതു സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്നു വലിയ ഒരു നേട്ടമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല" എന്നാണ് മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ പൂരക്കളിപ്പാട്ടുകളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. പൂരക്കളിയിൽ മത്സരക്കളി അഥവാ 'മറത്തുകളി' എന്നൊരു സമ്പ്രദായമുണ്ട്. മത്സരിക്കുവാൻ ഒന്നിലധികം സംഘങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു പണിക്കർ ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചാൽ അതിനു മറ്റേപ്പണിക്കർ മറുപടി പറയാതെ മറ്റൊരു ചോദ്യം ചോദിച്ചാലും മതി.

> "കേരളം പണ്ടു പടച്ചനാളിങ്ങു
> കേരമുണ്ടായിരുന്നോ?"
> "കേരമുണ്ടായതിൻ മുമ്പീ രാജ്യത്തിൻ
> പേരെന്തു ചൊൽക വേഗം."

ഇങ്ങനെയാണ് ചോദ്യങ്ങളുടെ പോക്ക്.

19 ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പാട്ടുകൾ

ക്രിസ്ത്യാനികൾ കേരളത്തിൽ ക്രി. പി. ഒന്നാം ശതകത്തിൽ വന്നു എന്നു ചിലരും അതല്ല നാലാം ശതകത്തിലെന്നു മറ്റു ചിലരും വാദിക്കുന്നു. ഈ വാദത്തിൽ സാഹിത്യചരിത്രകാരനു പങ്കുകൊള്ളേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പുരാതനങ്ങളായ പല പാട്ടുകളും അവരുടെയിടയിലും നടപ്പുണ്ടെന്നു മാത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. അവയിൽ ഭൂരിഭാഗവും ദേവാരാധനം, വിവാഹം മുതലായ ഗൃഹ്യകർമ്മങ്ങൾ, പള്ളിവയ്പ് ഈ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ളവയാണ്.

തെക്കുംഭാഗക്കാരുടെ പെൺപാട്ട് – മാർത്തോമ്മാൻ

“മാർത്തോമ്മാൻ നന്മയാലൊന്നു തുടങ്ങുന്നു;
നന്നായ്‌ വരേണമേയിന്ന്
ഉത്തമനായ മിശിഹാ തിരുവുള്ളം
ഉണ്മയെഴുന്നൾക വേണം.
കന്നീശനായ [17] നെഴുന്നള്ളിവന്നിട്ടു
കർപ്പൂരപ്പന്തലകമേ.
കൈക്കുപ്പി നേരുന്നേൻ പെറ്റവളർത്തോരു
കന്നിമകളെ ഞാൻ നിന്നെ.
തോളും തുടയും മുഖവും മണിമാറും
യോഗത്താലേപരിശുണ്ട്.
എന്റെ മകളേപ്പര [18] മേറ്റി വയ്പ്പോള
മെന്മനസ്സോ പതറുന്നു.
നെല്ലു മാനീരും പരമേറ്റിവച്ചാറെ
എന്മനസ്സോ തെളിയുന്നു.
ചെമ്പകപ്പൂവിൻനിറം ചൊല്ലാം പെണ്ണിന്;
ചെമ്മേയരുൾപെറ്റ പെണ്ണ്;
പെണ്ണിനെക്കണ്ടവരെല്ലാരും ചൊല്ലുന്നു;
ഉലകിലിവൾക്കൊത്തോരില്ല.
നല്ലൊരുനേരം മണക്കോലം പുക്കാറെ
നന്നാകവേണമിതെന്ന്.
കാരണമായവരെല്ലാരും കൂടീട്ടു
നന്മ വരുത്തിത്തരേണം.
ആലാഹാനായനുമൻപൻ മിശിഹായും
കൂടെത്തുണയ്ക്കയിവർക്ക്.”

അടച്ചുതുറപ്പാട്ട്

“മങ്കതങ്കം മണവറയിൽ മണവാളൻ കതകടച്ചു
എങ്കും പുകൾ പെറ്റവനേ, എന്നുടയ മണവാളാ!
സന്തോഷാൽ മാവിതാനും തന്നുടയ മങ്കമാരും
താശി [19] യോടേ നീയടച്ച മണവറേടെ വാതൽ ചുറ്റും
പേരാരം; [20] പൂണ്ടൊരു പെരുന്തായാർ വന്നു വാതൽ
മുട്ടി;
മണിമോതിരക്കയ്യാലേ മാവി വന്നു വാതൽ മുട്ടി;
പൂമോതിരക്കയ്യാലേ നാത്തുൻ വന്നു വാതൽ മുട്ടി;
ഉറ്റോരു ചേട്ടത്തി വന്നുതവിയോടെ വാതൽ മുട്ടി;
ഉറ്റോരു ചങ്ങാതി വന്നുറ്റുതിയോടേ വാതൽ മുട്ടി;
പെറ്റ തായാർ മണിവിളക്കും പിടിച്ചുനിന്നു വാതൽ മുട്ടി.
“വട്ടകകിണ്ടിയും തരാം; വട്ടമൊത്ത താലം തരാം;
കട്ടിൽ തരാം; മെത്ത തരാം; കണ്ടിരിപ്പാൻ വിളക്കു തരാം
പട്ടുചേല ഞാൻ തരുവേൻ ഭങ്ഗിയൊത്ത മേൽവിതാനം
ഇഷ്ടമൊത്തോരെൻ വകയുമിതത്തിനോടേ ഞാൻ
തരുവേൻ;
ഒത്തവണ്ണം ഞാൻ തരുവേൻ ഒന്നിനും കുറവില്ലാതെ
എൻ മകനേ! മണവാളാ! മണവറയുടെ വാതൽതുറ.”
(ഇത്യാദി)

കടുത്തുരുത്തി വലിയ പള്ളിയുടെ പാട്ട്

“ആലപ്പനാദീലെഴുത്തു തുവാൻ അമ്പിനാൽത്തമ്പുരാൻ
മുമ്പാകെയെന്ന്
നാലെട്ടു ദിക്കിലിണങ്ങർ കൂടി
നന്മയാലൊത്തുപറഞ്ഞവാറെ
കാലത്തു പള്ളി കടുത്തുരുത്തിൽ
കാതലായ്‌വയ്പതിന്നാശകുറി.
നാടെട്ടുമുമ്പു വടക്കുംകൂറ്റിൽ
നായകൻ മന്നനെച്ചെന്നുകണ്ടു,
ആടകൾ പൊൻപണം കാഴ്ചവെച്ചു.
അരുളോടെ ഭൂമി കൊടുത്തവാറെ
വാടാതെ തച്ചർ പലരെക്കൂട്ടി
അമ്പിനാൽ പള്ളിക്കു സ്ഥാനം കാണ്മാൻ” (ഇത്യാദി)

മുസ്ലീങ്ങൾക്കും ചില കല്യാണപ്പാട്ടുകളും മറ്റുമുണ്ട്. വിസ്താരഭയത്താൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

---

17. നായൻ=നായകൻ.
18. ഭരമേറി.
19. താശി=സ്നേഹം.
20. പേരാരം=വലിയ ഹാരം.

പുള്ളുകളുടെ ബാധയിൽനിന്നു ഗർഭിണികളേയും ശിശുക്കളേയും രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല, ഐന്തിണകളിൽ ഒന്നായ പാലനിലത്തിൽ പുരാതനകാലത്തു താമസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് പുള്ളുവർക്ക് ആ പേർ സിദ്ധിച്ചതെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. [21] സർപ്പശാന്തിക്കാണ് പുള്ളുവരെക്കൊണ്ടു സാധാരണമായി പാടിക്കുന്നത്. പാട്ടു തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു വർണ്ണപ്പൊടികൊണ്ട് അഞ്ചും ഏഴും പത്തികളോടുകൂടിയ സർപ്പങ്ങളുടെ രൂപങ്ങൾ അതിനായി ഒരുക്കിയ പന്തൽക്കളത്തിൽ എഴുതണം. പിണിയാൾ ശുദ്ധമായി പന്തലിൽ നില്ക്കും. കുടം വാദ്യമായി വച്ചുകൊണ്ടു പുള്ളുവൻ ഗാനം ചെയ്കയും പുള്ളുവത്തി ഏറ്റുപാടുകയും ചെയ്യും. അവരുടെ ഒരു പാട്ടിലെ ഏതാനും വരികളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

“തെക്കുവടക്കു കയറേഴു പാവീട്ടു
മേലാപ്പുകൊണ്ടു വിതാനം ചെയ്തു.
ചെള്ളും പുഴക്കുത്തുമുള്ളതു നീക്കീട്ടു
നല്ലോല ചീന്തിയരങ്ങുമിട്ടു,
ആലില വെറ്റില മാല പഴുക്കകൾ
പൂക്കുലതന്നുടെ ഭങ്ഗിയിട്ടു,
തെച്ചിയും പിച്ചകംചേമന്തി ചെമ്പകം
താമരയാമ്പലങ്ങുമിട്ടു,
ഭങ്ഗിവരുത്തിയ പന്തൽ ക്കകമാടി-
യമ്പോടുശുദ്ധി വരുത്തിക്കൊണ്ടു.”

ഈ പാട്ടു് അർവാചീനമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വടക്കാഞ്ചേരിയിൽ പാടുന്ന സർപ്പപ്പാട്ടിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് താഴെചേർക്കുന്നത്.

“പാതാളത്തിൽ രണ്ടല്ലോ
മുട്ടകളായുരുത്തിരിഞ്ഞു
താന്നിയെന്നു തല തോന്നി;
കുന്നിയെന്നു കണ്ണു തോന്നി;
കളുർവായെന്നു വായതോന്നി;
പന്ന [22] മെന്നു പടം തോന്നി;
ഇരുമ്പെന്നു വാലു തോന്നി;

***

കാളകണ്ടും കറക്കണ്ടും
മുമ്മൂന്നായുരുത്തിരിഞ്ഞു

കാളിയെന്നും യമകാളിയെന്നും ദൂതനെന്നും കാളരാത്രിയെന്നും നാലു വിഷപ്പല്ലിനു പേരാകുന്നു.”

ചുവടേ കാണുന്നതു മറ്റൊരു പാട്ടിലെ ചില വരികളാണ്.

“അയ്യ! എങ്ങെങ്ങു പോരുന്നെൻ കാളിസർപ്പമേ
മുട്ടയ്ക്കു പൊരിഞ്ഞിട്ടു പോകുന്നതാണത്രേ.
അയ്യ! കാളിയമ്മയൊരു കല്ലളയില്ലല്ലോ
ഈരക്കിത്തൊള്ളായിരം മുട്ടയുമിട്ടു,
നാങ്കിനൂറായിരം കുഞ്ചു വിരിയുന്നു
അയ്യുളി [23] ക്കണ്ടു മുട്ടയൊക്കെ വിരിച്ചു കണ്ടാൽ.”

സർപ്പക്കാവുകൾ ധാരാളമുള്ള കേരളത്തിൽ സർപ്പപ്രീതികരങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ പ്രചുരമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് ഒരാശ്ചര്യമല്ല. ശത്രു എടുക്കൽ, ബലി ഉഴിച്ചിൽ ഇവയും പുള്ളുവരുടെ വൃത്തികളിൽ ഉൾപ്പെടുമെന്നാണ് വച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവർക്ക് ഇതോടുകൂടി ചില്ലറ വൈദ്യവും മന്ത്രവാദമുണ്ട്; പുള്ളുവത്തികൾ പഴയ കാലത്തു സൂതികർമ്മിണികളായിരുന്നു.

---

21. കോളേറുമറവരോടു മെയിനരെ കറിത്ത പാലൈയാളർ പുള്ളുവരിറുക്കർ — (ചൂഡാമണിനിഘണ്ടു).
22. പർണ്ണം.
23. അയ്യൾ — സമർത്ഥ.

21 പാണർപാട്ട്

'തുയിലുണർത്തുക' (നിദ്രയിൽനിന്നുണർത്തുക) എന്ന ള്ളതാണ് പാണരുടെ കുലവൃത്തി. അവർ ആദികാല ങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ വന്ദികളായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ ഉന്നതപദവിയിൽനിന്നു കാലാന്തരത്തിൽ പതിച്ചു പോയി. അവരുടെ തുയിലുണർത്തലിനെ സംബന്ധിച്ച് ഒരൈതിഹ്യമുണ്ട്. തിരുവരങ്കത്തു പാണനാർ എന്നൊ രു സിദ്ധനെ പറയിപെറ്റ പന്തിരുകുലത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ത്തീട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം ശ്രീരങ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചു; തിരു വണ്ണാമലയിൽ ശിവനെ തപസ്സുചെയ്തു. ശനിദോഷംമൂ ലം ശിവനും പാർവതിയും കൂടി പന്ത്രണ്ടു വർഷത്തേയ്ക്കു ഭിക്ഷാടനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരവസരത്തിൽ പാണ നാരും അവരോടൊപ്പം സഞ്ചരിച്ചു. മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ ദ്യൂത ക്രീഡയിൽ പാർവ്വതി ശിവനെ ജയിച്ചപ്പോൾ

"കണ്ടുനിന്ന തിരുവരങ്കൻ
  കൈയടിച്ചു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്
പെണ്ണോടെ തോറ്റ സ്വാമി
  ആരോടേ ജയിക്കുമെന്നു"

ചോദിക്കുകയും അപ്പോൾ ശിവൻ കുപിതനായി ഭക്ത നെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. പാർവതിയുടെ പ്രസാദംകൊ ണ്ടു പുനരുത്ഥിതനായ തിരുവരങ്കൻ ശിവൻ മേലാൽ അങ്ങനെ ആരോടും കോപിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നിദ്രയെ പ്രാപിക്കട്ടെ എന്നു ശപിച്ചു; ഭഗവാൻ ഉറക്ക വുമായി. ഒടുവിൽ ശപിച്ചവന്റെ കൈകൊല്ലാതെ ഒഴിവി ല്ലെന്നു കാണുകയാൽ ദേവന്മാർ തിരുവരങ്കനെ തിരു വണ്ണാമലനിന്നു ഭാര്യാസഹിതം വരുത്തി. ഭക്തൻ ശി വന്റെ ആലസ്യം ഭേദമാക്കി. എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ സന്തുഷ്ട നായ ഭഗവാൻ എന്തു വരം വേണമെന്നു ചോദിച്ചു.

"എന്നെത്താൻ പുലർത്തിയോനു
  ഞാനെന്തോ വരം തരുന്നു?
ഞാനേറിക്കളിക്കുന്ന
  മദയാനേത്തരട്ടോടാ?"
"ആനയേറാൻ രാജാവല്ല
  കുതിരയേറാൻ മന്ത്രിയല്ല;"
"അങ്കങ്ങളെത്തരട്ടിതോടാ?
  ചുങ്കങ്ങളെത്തരട്ടിതോടാ?"
"ആയതുമടിയനു വേണ്ടാ,
  അഴകുള്ള തമ്പുരാനേ."

ഒടുവിൽ ഭഗവാൻ, ആഹാരത്തിന് ഒന്നും കിട്ടാത്ത കാ ലത്ത് ഏഴു വീടുകളിൽച്ചെന്നു തുയിലുണർത്തിയാൽ ആഹാരത്തിനുള്ള വക ഭക്തന്മാർ തരുമെന്നു വരം കൊടുത്തു പാണനാരെ അയയ്ക്കുന്നു. ഇതാണ് ആ ഐതി ഹ്യം.

"പകലെന്നെ സ്തുതിക്കരുത്;
  കാരോലേൽ വരയ്ക്കരുത്;
വിളിച്ചുണർത്തിപ്പാടരുത്;
  യാത്രചൊല്ലിപ്പോകരുത്."

എന്നും മറ്റുമുള്ള ശിവന്റെ ആജ്ഞയെ പാണന്മാർ ഇന്നും അനുസരിക്കുന്നു എന്നാണ് വയ്പ്. ഭഗവാൻ ഒരു ആന യെ തിരുവരങ്കനു കൊടുത്തു എന്നും അതിനെ മാടത്തി ലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി

"ഞങ്ങംപുല്ലു പറിച്ചു തിന്നാനും കൊടുത്തേ;
കണ്ണൻചിരട്ടയിൽ വെള്ളവും വച്ചേ"

എന്നും മാടക്കാലും പിഴുതെടുത്തുകൊണ്ടു രാത്രി ആന ഓടിയെന്നും പിന്നെയും ഭഗവാൻ പ്രീതനായി ഉഴുന്നതി നു രണ്ടു പോത്തുകളെ കൊടുത്തു എന്നും അവയും കല പ്പയിൽ പൂട്ടുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, രണ്ടു വഴിക്കു ചാടി പ്പോയി എന്നും ഈ ഐതിഹ്യത്തിൽത്തന്നെ ചില പൊ ടിപ്പും തൊങ്ങലും ചേർത്തു പറയുന്നവരുമുണ്ട്. ഏതായാ ലും ഉൾനാടുകളിൽ ഇന്നും പാണനും പാണത്തിയുംകൂടി കർക്കടകമാസത്തിൽ വെളുപ്പിന് ഓരോ നടയിൽ ചെ ന്നു പറ കൊട്ടിയും മുരട് അനക്കിയും ആളുകളെ തുയിലു ണർത്തുന്നു.

"ഉണ്ണുമ്പോൾ ചെന്നാലോ ചോറു കിട്ടും;
തേയ്ക്കുമ്പോൾച്ചെന്നാലോ എണ്ണ കിട്ടും."

എന്നുള്ള അവരുടെ പ്രത്യാശ അധികം അസ്ഥാനത്തി ലാകാറില്ല. അതുയ്ക്കുണ്ട് 'ചേട്ടാപോതി'യെ (ജ്യേഷ്ഠാഭഗ വതിയെ) പുറം പൂകിക്കുന്നതിലും 'ചീപോതി'യെ (ശ്രീഭ ഗവതിയെ) അകം പൂകിക്കുന്നതിലും അവർക്കു പരമ്പ രാസിദ്ധമായുള്ള പാടവത്തെപ്പറ്റി പൊതുജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം.

22 കുറവപ്പാട്ട് – നിഴൽക്കുത്ത്

കൊല്ലം മുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുന്നതും ഏറ്റവും രസകരവുമായ മാവാരതം പാട്ടിനെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത കേരളീയർ ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. ദീർഘമായ ആ പാട്ടിലെ പ്രതിപാദ്യം പാണ്ഡവന്മാരെ ദ്രോഹിക്കാൻ ഗാന്ധാരിയുടേയും ദുര്യോധനന്റേയും പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ഉദ്യമവും ഭീമന്റെ പരാക്രമംകൊണ്ട് അവർ ആ ദ്രോഹത്തിൽനിന്നെല്ലാംനേടുന്ന അത്ഭുതാവഹമായ രക്ഷയുമാണ്. കുരുനാട്ടിലെ റാണി കുന്തീദേവി, കരുനാട്ടിലെ റാണി ഗാന്ധാരി, പാണ്ഡവന്മാരിൽ അഞ്ചിൽ ഇളയതു കുഞ്ചുപീമൻ, കൗരവന്മാർ തൊണ്ണൂറ്റൊൻപതു പേർ എന്നിങ്ങനെ മാവാരതം കഥയ്ക്കു ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ട്. വിരുന്തുണ്ടേടം, നാഗകന്നിയെ മാലയിട്ടേടം, നിഴൽ കുത്തിയേടം, പിലാവില പറിച്ചേടം, വിഷം കൊടുത്തേടം, ചാമക്കഞ്ഞി കുടിച്ചേടം ഇങ്ങനെ പല വിഭാഗങ്ങൾ അതിലുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി വിസ്തരിക്കുവാൻ സ്ഥലസൗകര്യമില്ല. നിഴൽക്കുത്ത് എന്ന ആഭിചാരകർമ്മം നടത്തിവേണം പാണ്ഡവരെക്കൊല്ലുവാൻ എന്ന് ഒടുവിൽ ദുര്യോധനൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു. കാട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന അവർക്ക് ഒരു കുറത്തി നല്ല കിഴങ്ങുകൾ തിന്നുവാൻ കൊടുക്കുന്നു. അവളുടെ ഭർത്താവിനോടാണ് ദുര്യോധനൻ നിഴൽ കുത്തുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നത്. അയാളും പാണ്ഡവന്മാരുടെ ബന്ധുവായിരുന്നതിനാൽ ആ കർമ്മത്തിന്നു കിട്ടാത്ത സാധനങ്ങളുടെ ചാർത്തു കുറിക്കുകയും ദുര്യോധനൻ അവയെല്ലാം അയാൾ തന്നെ ഒരുക്കിക്കൊള്ളണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ നിവൃത്തി ഇല്ലെന്ന് ഒഴിയുവാൻ നോക്കുകയും ചെയ്തു. ദുര്യോധനൻ ആ ദുർമ്മന്ത്രവാദിയെ വെട്ടുവാൻ വാളെടുത്തു.

“അപ്പോൾ കുറവനും പറയുന്നല്ലോ;
ഒരുക്കാം ഞാൻ തമ്പുരാനേ ഒരുക്കാമല്ലോ.
ആനമുട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും
നാളികേരംകൊണ്ടു കാര്യം കാണാം.
കുതിരമുട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും
കോഴിമുട്ടകൊണ്ടു കാര്യം കാണാം.
അമ്മിവേരുമിപ്പോളില്ലെന്നാലും
ചുമടുതാങ്ങിവേരുമില്ലെന്നാലും
മുരുക്കിൻകിഴങ്ങുകൊണ്ടു കാര്യം കാണാം.
നിലാവിൻ കുരുന്നുമിപ്പോളില്ലെന്നാലും
പിലാവിൻകുഴകൊണ്ടു കാര്യം കാണാം;
ഇരുളിൻപട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും
മുരുക്കിൻപട്ടകൊണ്ടു കാര്യം കാണാം.
വെള്ളത്തിൻപൊടിയിപ്പോളില്ലെന്നാലു-
മരിതൻപൊടികൊണ്ടു കാര്യം കാണാം.
മണലിൻകയറുമിപ്പോളില്ലെന്നാലും
പൊച്ചക്കയർകൊണ്ടു കാര്യം കാണാം.”

കുറവൻ നിഴൽകുത്തി പാണ്ഡവന്മാരെ മോഹിപ്പിച്ചു. ആ വിവരം ധരിച്ച കുറത്തി കാട്ടിലേയ്ക്കു് ഓടിച്ചെന്ന്

“നിഴൽക്കുത്തങ്ങുമാറ്റാൻ മന്ത്രം ചൊല്ലി
പാരതം പാടിയവളുണർത്തിവിട്ടു.”

ഇതാണ് കഥ. ഇതു പാടുന്നത് ആഭിചാരവിധിക്കു കൈകണ്ട പ്രത്യൗഷധമായി കരുതപ്പെടുന്നു. ഈ കഥതന്നെ മറ്റൊരു പാട്ടാക്കി വേലന്മാർ പാടാറുണ്ട്. ആ പാട്ടിൽനിന്നു ചില വരികൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

“ഇത്ഥമങ്ങു നിനച്ചവൻ കലിപൂണ്ടു തുള്ളിയുറഞ്ഞുടൻ
ചെന്നുനോക്കി നിഴൽക്കലത്തിലിരുന്ന
    കുരുതിയിലപ്പൊഴേ
ചഞ്ചലംകൂടാതെ കണ്ടു നിഴല്ക്കലത്തിൽ നിരക്കവേ
കുന്തിദേവിയുമഞ്ചുമക്കളും വമ്പെഴും പാഞ്ചാലിയും
ദേവദേവനതായ കൃഷ്ണനൊടൊത്തു നിഴൽവടിവാണ്ടഹോ
സംഭ്രമത്തൊടു ചെന്നുടൻ ദുര്യോധനനൊടറിയിച്ചിതേ.
ധീരനായ ദുര്യോധനനരുൾ ചെയ്തു മലയനൊടപ്പോഴേ
കുന്തിയും പാഞ്ചാലിയും വസുദേവനന്ദനൻ തന്നെയും
കൊൽവതിന്നഴകല്ലെടൊ അവരോടു വൈരവുമില്ല കേൾ,
ഒട്ടുമേവൈകാതയന്നിഴൽ ദൂരെമാറ്റി നിറുത്തെടാ.
ശേഷമുള്ളതു തീർപെടേ [24] നിഴൽ കുത്തുകെന്നതു
    കേട്ടവൻ
പഞ്ചപൂനിഴലഞ്ചുമഞ്ചുപങ്കായ്പ്പകുത്തവനപ്പൊഴേ
അഞ്ചിലങ്ങൊരു പങ്കു പൂനിഴലിട്ടടച്ചോരു ചെപ്പതിൽ [25]
അമ്പുകുത്തി വലിച്ചനേരമതിന്റെ നേർമുനതന്നിലേ
വമ്പെഴും വടമാരി പെയ്തതുപോലെ വീണിതരത്തവും
പഞ്ചപാണ്ഡവരഞ്ചുപേരും മയങ്ങിമാണ്ടുടനമ്മയും
മുമ്പിൽ വീണുമയങ്ങിനാൾ പാഞ്ചാലപുത്രിയുമപ്പോഴേ
നിദ്രയിങ്കലുണർന്നപോലെയുണർന്നിരുന്നിതു
    കുന്തിതാൻ.”

പുലയരും ഈ വിഷയത്തെ അധികരിച്ച് ഒരു പാട്ടു പാടുന്നുണ്ട്. അതിലൊരു ഭാഗം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

“മുമ്പിലതെങ്കിൽ മറഞ്ചന കുറവൻ
    പിന്നെക്കരുനാട്ടരികേവന്നു,
കാനക്കുറവൻ വരവതു കണ്ടു
    കാന്താരിർത്തിരിയതിശയപ്പെട്ടു.
“ഓ! വനഅടിയാനേ! പൂങ്കുറവ! നീയുണ്ടോ
    പാണ്ഡവരെക്കണ്ടു?”
“കണ്ടേനടിയൻ കണ്ടേനടിയൻ ഉണ്ടവരോടു
    വനത്തിലിരിക്ക.”

***

“അഴകൊടു വീമൻ പന്നിയതായി
    ദുരിയോധനനെത്തള്ളിയങ്ങിട്ടു
തിരുനെഞ്ചത്തു തേറ്റയുംവച്ചു കണ്ടൊരു
    കുന്തിയുമോടിച്ചെന്നു.
ഏഹേ മകനേ, അരുതേ മകനേ, കേടുവരുത്തിക്കൊല
    ചെയ്യരുതേ.
വീമൻ തന്നുടെ ശബ്ദംകേട്ടു
    തൊണ്ണൂറ്റൊൻപതുമൊന്നുനടുങ്ങി”

---

24. തീർപെടെ = തീരത്തക്കവണ്ണം.
25. ഇതു പാണ്ഡവന്മാർ മരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്.

23 വേലർപാട്ടുകൾ

വേലന്റെ കുലവൃത്തിയും പിണിതീർക്കൽതന്നെ ആകു ന്നു. നാവിൻദോഷം തീരാനും മൊത്തത്തിൻ ആധിവ്യാ ധികൾ നീങ്ങി ഐശ്വര്യം സിദ്ധിക്കുവാനും വേലൻ പ്ര വൃത്തി വളരെ വിശേഷമെന്നാണ് വച്ചിട്ടുള്ളത്. പണ്ടു മഹാവിഷ്ണുവിനേയും ലക്ഷ്മീഭഗവതിയേയും ബാധിച്ച നാ വിൻദോഷം തീർക്കുവാൻ പരമേശ്വരൻ വേദമോതി അവരുടെ ദീനം ഭേദമാക്കിയെന്നും വേദന്റെ തത്ഭവമ ത്രേ വേലനെന്നുമാണ് ഈ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഐതിഹ്യം. ആ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ അനു പപത്തി എന്തുതന്നെയായാലും അവരുടെ ഓതലിന്റെ ഫലത്തെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം നശിച്ചിട്ടില്ല. അവർ പാടുന്ന പാട്ടിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ചുവടേ ചേർ ക്കുന്നത്.

അരിയാണേ പിണിയരം വരിക – ഏ അരിയാണേ
 പിണിയരം വരിക.

***

പൂവണിഞ്ഞ തിരുമുടിമേലും തോലു[26] ഴിഞ്ഞു
 പിണിതീർന്നൊഴിക.
പൊൻനിറമാമണിനുതൽമേലും തോലുഴിഞ്ഞു
 പിണിതീർന്നൊഴിക.
കണ്ണാടിക്കവിളതിന്മേലും തോലുഴിഞ്ഞു
 പിണിതീന്നൊഴിക.
കയൽനികരൊത്ത കണ്ണിണമേലും തോലുഴിഞ്ഞു
 പിണിതീർന്നൊഴിക.

താഴെക്കാണുന്ന വരികൾ അവരുടെ പൊലിപ്പാട്ടിൽ നിന്നാണ്.

“ഇല്ലത്തൊരുണ്ണി പിറന്നെന്നു കേട്ടിട്ടു
കൊല്ലത്തുനിന്നവരെല്ലാം വന്നു.
കൊല്ലത്തുനിന്നവരെല്ലാരും വന്നെങ്കിൽ
കുന്നോളം പൊന്നും പണം പൊലിക്ക.
മുമ്പിൽപ്പൊലിക്ക പെറ്റമ്മയോടച്ഛനും
മുതിർന്നുള്ള ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ പൊലിക്ക.
പിന്നെപ്പൊലിക്കയിളയമ്മ പേരമ്മ
അയൽപക്കം ബന്ധുക്കളും പൊലിക്ക.”

---

26. തോൽ = ഇല.

മലയർ ഒരു കാലത്തു അരണ്യവാസികളായിരുന്നിരിക്കാമെങ്കിലും ഇപ്പോൾ അവർ താമസിക്കുന്നതു നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലാകുന്നു. അവർക്ക് ഉത്തര കേരളത്തിൽ കോലംകെട്ടിയാടുകയും മന്ത്രവാദം ചെയ്യുകയുമാണ് കുലവൃത്തി. കോതാമ്മൂരി എന്നൊരു പാട്ട് അവർ പാടാറുണ്ട്. കോതയ്ക്കു കുട്ടി എന്നും മൂരിക്കു കാളയെന്നുമർത്ഥം. ഒരു ചെറിയ കുട്ടി പാളകൊണ്ടു കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കാളയുടെ രൂപം വഹിച്ചുകൊണ്ടും അതിന്നു പിന്നിലായി കുറെ മലയർ മുഖത്തുപാളവെച്ചുകെട്ടി കുരുത്തോലയുടുത്തു ചെണ്ടയും കിണ്ണിയും കൊട്ടിപ്പാടിക്കൊണ്ടും നടക്കുന്നതാണ് ഇതിന്റെ ചടങ്ങ്. അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി കോലത്തുനാടു സ്വപ്നം കാണുന്നതും കപ്പൽ പണിയിച്ച് അകമ്പടിയോടുകൂടി ആയിരംതെങ്ങിൽ ചെന്നിറങ്ങുന്നതും തളിപ്പറമ്പു ക്ഷേത്രത്തിലെ ശ്രീപരമേശ്വരൻ ആ ദേവിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുന്നതുമാണ് പാട്ടിലെ കഥാവസ്തു.

> “ഓക്കടൽ പാൽക്കടലോടി കപ്പൽ; അവിടുന്നൊരോട്ട
> മങ്ങോടി കപ്പൽ
> ചെന്താമരക്കടലോടുന്നേരം താമരത്തണ്ടു തടഞ്ഞുനിന്നു.
> താമരത്തണ്ടു തടഞ്ഞനേരം കപ്പലുരുണ്ടു പിരണ്ടുപോയി.
> യോഗിമക്കളെല്ലാരും പേടിക്കുന്നു; കൊങ്ങിണിമക്കൾ
> ഭയപ്പെടുന്നു.
> അമ്മയുമപ്പോളരുളിച്ചെയ്തു: “പേടിക്കവേണ്ട
> ഭയപ്പെടേണ്ട;”
> കടലായി ശ്രീകൃഷ്ണനാങ്ങളയ്ക്കു വട്ടളം പായസം
> നേരുന്നല്ലോ.

***

> കുമ്പളങ്ങാപോലെ നരച്ചോരപ്പൻ പൂമരംപോലെ
> ചമഞ്ഞുവല്ലോ.
> ചിലങ്കവടിക്കുന്തം മുന്നിലൂന്നി കുണ്ടംകുഴിഞ്ഞ കുടയെടുത്തു
> വലികുന്നിൻ മുകളേറി നിന്നു അപ്പൻ
> ഒന്നു നടന്നൊന്നു പാഞ്ഞുകൊണ്ടു;
> അക്കിരശാലയിലെത്തിയപ്പൻ
> “അക്കിരശാലയിൽ ചിരുതക്കുട്ടി
> ഒരിക്കൽ നീ വെളിച്ചത്തു വാ ചിരുതേ!”
> “എങ്ങനെ തിരുമുമ്പിൽ വിടകൊള്ളേണ്ടൂ?
> അരയിലുടുത്താടയില്ലെനിക്ക്:
> കഴുത്തിൽച്ചരടുമെനിക്കില്ലപ്പാ!”

***

> “ഊണിന്നായ്പ്പോകുന്ന വഴിപോക്കരേ!
> ഊണില്ലെന്നും ചൊല്ലിപ്പോകവേണ്ട
> പാതിരാ ചെന്നാലും ചോറുമുണ്ടേ;
> പുന്നെല്ലു വേവിച്ച വറ്റുമുണ്ടേ;
> ഏകാദശിക്കാർക്കിളന്നീരുമുണ്ടേ;
> ഏലത്തരിയിട്ട വെള്ളമുണ്ടേ.”

ഇത്തരത്തിൽ വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ രീതിയിലാണ് കോതാമ്മൂരിയുടെ ഗതി. ഇതു കൊങ്കണബ്രഹ്മണർ കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തു തുടങ്ങിയതിനുമേൽ ഉണ്ടായ ഒരു പാട്ടാണെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണ്.

25 ഭദ്രകാളിപ്പാട്ട് – കളമെഴുത്തും പാട്ടും

കേരളത്തെ ദുർഭൂതങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനായി മലയോരത്തിൽ ശാസ്താവിനേയും കടലോരത്തിൽ ഭദ്രകാളിയേയും ഒട്ടുവളരെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പരശുരാമൻതന്നെ കുടിയിരുത്തിയെന്നുള്ള ഐതിഹ്യം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. 'കൊറ്റവൈ' എന്ന ദ്രാവിഡദേവത തന്നെയാണ് ഭദ്രകാളി. ഭദ്രകാളിക്കും ശാസ്താവിനും കളമെഴുത്തും പാട്ടും അത്യന്തം പ്രീതികരമാകുന്നു. ഇതിനെത്തന്നെയാണ് വൃശ്ചികം ഒന്നാം തീയതി മുതൽ നാല്പത്തൊന്നു ദിവസത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന വൃശ്ചികവ്രതം പാട്ടെന്നും പറയാറുള്ളത്. ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചാണ് ഈ കർമ്മം നടത്തേണ്ടതെങ്കിൽ അതിലേക്ക് അധികാരികളായ പണിക്കരന്മാർ അവിടെ നേരത്തെ എത്തി ഉച്ചപ്പാട്ടു പാടുന്നു. ഒരുക്കുകൾ കഴിഞ്ഞു രണ്ടു പണിക്കരന്മാർ അഭിമുഖമായിരുന്നു നന്തുണിയും താളവും പ്രയോഗിച്ചു പാടണം. രാത്രിയിലത്തെ പാട്ടിനു വലിയ കളമെഴുതുന്നു. വിളക്കുവച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വാദ്യക്കാരുടെ സേവ അവസാനിച്ചതിനുമേൽ പണിക്കരന്മാർ വീണ്ടും പകലേത്തതിനു തുടർച്ചയായുള്ള ഭാഗം പാടുന്നു. മൂന്നു പാട്ടും മൂന്നു കൊട്ടും കഴിഞ്ഞാൽ ക്രിയ സമാപ്തമാകും. ഒരു രാത്രി മുഴുവൻ നടത്തുന്ന പാട്ടിന് അരങ്ങൊഴിഞ്ഞ പാട്ടെന്നു പേർ പറയുന്നു. പാട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ശാന്തിക്കാരൻ കളം പൂജിക്കുകയും പിന്നീടു പണിക്കരന്മാർ ശ്ലോകം ചൊല്ലി കളമഴിക്കുകയും പാട്ടു നടത്തിച്ച ആളിനു കളപ്പൊടി ഒഴിയുകയും ഒരു തേങ്ങ ഉടച്ച് അതിന്റെ മ

26 ഭദ്രകാളിപ്പാട്ട്

താഴെക്കാണുന്നതു പണിക്കരന്മാർ ചൊല്ലുന്ന ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടിലെ ചില വരികളാകുന്നു.

> “ബാലനാർമതി തരിഞ്ഞ മഹാദേവർനെറ്റിക്കണ്ണിൽ
> നീലമാം മല കണക്കേ നിറംപെടവുദിത്ത മൂർത്തി,
> നാലു വേദത്തിൻ വിത്തേ; നാട്ടു ചൂഴെഴുന്ന ശക്തി,
> അഖിലലോകസ്വരൂപി! അഖണ്ഡമാം മന്തിരത്തെ
> തോറ്റമക്കരത്തിനാളേ; തുയതാം പട്ടുടുക്കും
> സുന്ദരി, അന്തരത്തി! പൊങ്കിന പോതിനാളേ!”

27 തിറയാട്ടം

തിറയാട്ടം ഉത്തരകേരളത്തിൽ പ്രചുരപ്രചാരമായ ഒരു ദേവതാരാധനാസമ്പ്രദായമാണ്. ഭദ്രകാളിയാണ് സാമാന്യേന ഉപാസനാമൂർത്തി. കാവുകളിൽവച്ചാണ് ആ ഉത്സവം ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്നതു്. ധനുമുതൽ മേടംവരെയുള്ള മാസങ്ങൾ അതിനുക്തപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തിറയാട്ടത്തിനു മുൻപിലത്തെ ദിവസം രാത്രികാലത്തു വിശേഷിച്ച് ചടങ്ങുകൾ ഒന്നും കൂടാതെ ദേവതയുടെ കോലം മാത്രം കെട്ടിക്കാണിക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. അതിന്നു നട്ടത്തിറയെന്നാണു പേർ. പിറ്റേദിവസം കാലത്തു വേല ആരംഭിക്കുകയായി. അന്നു വൈകുന്നേരം ‘വെള്ളാട്ടം’ നടത്തപ്പെടുന്നു. വെള്ളാട്ടക്കാരൻ കെട്ടിയുടുത്തു പഴയ മട്ടിലുള്ള ആഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞു് അരങ്ങത്തു പ്രവേശിച്ചു പ്രാഥമികനൃത്തം കഴിച്ചു തോറ്റം പാടും.

വെള്ളാട്ടം ആഘോഷിക്കപ്പെട്ട മൂർത്തിയുടെ തിറയാട്ടം അന്നു രാത്രിയോ പിറ്റേന്നു പകലോ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ രങ്ഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന നടന്റെ വേഷമാണത്രേ ദേവതയുടേതു്. തിറയാട്ടത്തിൽ തോറ്റംപാടി കലികൊണ്ടു തുള്ളിയതിനു ശേഷമേ നൃത്തം ആരംഭിക്കാവൂ. ദേവതകൾക്കു പുറമേ അസാധാരണന്മാരായ പൂർവ്വന്മാർ, കേൾവികേട്ട മന്ത്രവാദികൾ, പ്രസിദ്ധന്മാരായ ആയുധാഭ്യാസികൾ മുതലായവരേയും തിറയാട്ടംകൊണ്ടു പ്രീതിപ്പെടുത്താറുണ്ട്. തച്ചോളി ഒതേനനെ മാത്രമല്ല, പരമസാധ്വിയായ കടാങ്കോട്ടു മാക്കത്തേയും തി

28 മണ്ണാർപാട്ട്

ഭദ്രകാളിയുടെ അപദാനങ്ങളെ വാഴ്ത്തി തദ്വാരാ ഉപജീവനം കഴിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് വേലന്മാരുടെ ഒരവാന്തരവിഭാഗക്കാരായ മണ്ണാന്മാരുടെ കുലമര്യാദ. ദാരുകവധവും ചിലപ്പതികാരത്തിലെ കണ്ണകിയുടെ കഥയുമാണ് അവരുടെ പാട്ടുകളിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത്. തോറ്റം (അവതാരം) എന്ന് അത്തരം പാട്ടുകൾക്കു പേർ പറയുന്നു. താഴെക്കാണുന്നത് ഒരു ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടിലെ ചില വരികളാകുന്നു.

“ഊതുമ്പോൾപ്പറക്കുന്ന ദാരുകനെ
കൊല്ലാനോ അച്ഛനെന്നെത്തോറ്റിയത്?
കേൾക്കായല്ലോ എന്റെ നല്ലച്ഛൻ;
പോരിനായിട്ടു ഞങ്ങൾ പോയ്വരട്ടോ?”
“കേൾക്കായല്ലോ എന്റെ പൊൻമകളേ,
പോരിനായിട്ടു നിങ്ങൾ പോയ്വരിക.”
ദാരുകപുരത്തു ചെന്നുനിന്നുംകൊണ്ട്
അറുകുലവിളിയൊന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട്.
ദാരുകപുരമൊന്നു കുലുങ്ങുന്നുണ്ട്;
ദാരുകനുമൊന്നു വിറയ്ക്കുന്നുണ്ട്;
“കൈലാസത്തു കള്ളനിരുന്നുംകൊണ്ട്
കള്ളിയെത്തോറ്റിയിങ്ങു വിട്ടുവല്ലോ.
പോരിനായ് ഞാനുമിന്നു പോയില്ലെങ്കിൽ
മാനക്കേടാണതിനാൽ പോകാം പോകാം.
പക്കച്ചൊല്ലുമോ നമുക്കുണ്ടാമല്ലോ;
പകൽവരയ്ക്കും നമുക്കിങ്ങുണ്ടാമല്ലോ.”

മറ്റൊരു തോറ്റംപാട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

“പരരാജ്യത്തെങ്ങും വെളിവില്ലാഞ്ഞിട്ടു
പരശുരാമൻ കണ്ണാൽ ജനിച്ചു;
അറുകുർ കാളിമാർ ജനിച്ചു നല്ലച്ചൻ
പൊന്നിനോടത്തിൽ കരകേറ്റി
വെള്ളിത്താഴിട്ടു പൂട്ടി നല്ലച്ചൻ
പൊന്നിൻ താഴിട്ടു പൂട്ടി.
കീഴും കീഴ്ക്കടവിലിറക്കി നല്ലച്ചൻ
ഒലിവെള്ളപ്പേരാറ്റിലൊഴുക്കി.
ഭാഗ്യമുള്ളോരു മകളാണു നീയെങ്കിൽ
ഭാഗ്യനാർകടവിൽച്ചെന്നണഞ്ഞുകൊൾ;
യോഗ്യമുള്ളോരു മകളാണു നീയെങ്കിൽ
യോഗ്യനാർകാവിൽ ചെന്നണഞ്ഞുകൊൾ.
ഭാഗ്യം യോഗ്യം കെട്ട മകളാണു നീയെങ്കി-
ലേലക്കടവു പുലക്കടവു നീന്തിക്കോ.
ഭാഗ്യമുള്ളോരു മകളായ്ത്തുക്കു കൊല്ലം
കീഴ്ക്കടവിൽ ചെന്നു മെയ്യണഞ്ഞു.”

29 കണ്ണകിത്തോറ്റം

കണ്ണകിയുടെ ബിംബം ചെങ്കുട്ടവൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു കൊടുങ്ങല്ലൂരിലാണെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. കണ്ണകിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പാട്ടിൽനിന്നാണ് താഴെക്കാണുന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

“തെക്കുംകൊല്ലത്തു കണ്ണകിയും വടക്കുംകൊല്ലത്തു പാലകനും
ഒരു മനസ്സായി വിവാഹം ചെയ്താൽ തീ കൂടാതെ വിളക്കെരിയും.
പൊൻകഴവേ [27] കരകേറുമെന്ന് ഇവരു തമ്മിൽ പറയുന്നേ
ചുമന്തിര വാഴുന്ന നല്ലപ്പൻ ആനന്ദത്തോടെയെഴുന്നേറ്റ്
തെക്കുങ്കൊല്ലത്തു കന്യാവിന്റെ വീടു തിരക്കിച്ചെല്ലുന്നേ.
കണ്ടാൽ നല്ലൊരു പെണ്ണവളേ; ലക്ഷണമൊത്തൊരു പെണ്ണവളേ;
തന്നുടെ മകനിവൾ കൊള്ളാമെന്നു മനതാരിങ്കൽ നിനയ്ക്കുന്നേ.”

ഇതിൽനിന്നും കവി വടക്കിൻകൊല്ലം പാലകന്റെയും തെക്കിൻകൊല്ലം കണ്ണകിയുടേയും നാടാക്കിയിരിക്കയാണെന്നു വായനക്കാർ ധരിക്കുമല്ലോ. ‘ചുമന്തിര’ എന്താണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഈ പാട്ടു മണ്ണാന്മാർക്കു പുറമേ പുലയരും പാടാറുണ്ട്.

---

27. കഴ = സമാജം.

കണ്ണകിയെത്തന്നെ മണിമങ്കയെന്ന പേരിൽ വാഴ്ത്തുന്ന മറ്റൊരു തോറ്റംപാട്ടുണ്ട്. അതു മണ്ണാന്മാർക്കു പുറമേ മാരാന്മാരും പാടാറുണ്ട്. ഒരു പാണ്ഡ്യരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവകനായ ഒരു തട്ടാനും ജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ സാക്ഷാൽ മഹാമായ തന്നെ മണിമങ്കയെന്നപേരിൽ ആ പീഡയ്ക്കു ശമനം വരുത്തുന്നതിനായി വൈശ്യകുലത്തിൽ അവതരിക്കുകയും യഥാകാലം പാലകൻ എന്ന വൈശ്യയുവാവിന്റെ പത്നിയാകുകയും ചെയ്തു. ആ സാധ്വി തന്റെ ചിലമ്പുകൾ രണ്ടും വിറ്റുകൊണ്ടു വരുവാൻ ഭർത്താവിനെ ഏല്പിച്ചു. ആ ആഭരണങ്ങളെ തട്ടാന്റെ ദുരുപദേശത്തിനു വശംവദനായി പാണ്ഡ്യരാജാവു് അപഹരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ ശൂലാരോഹണം ചെയ്യിച്ചു. മണിമങ്ക ആ വസ്തുത സ്വപ്നത്തിൽ ധരിച്ചു ഭദ്രകാളിയെ പ്രത്യക്ഷമാക്കി, തനിക്കു വാഹനമായി ഒരു ഭൂതത്തേയും ശത്രു നിഗ്രഹത്തിനായി ഒരു ഖഡ്ഗത്തേയും വാങ്ങി അവിടെനിന്നും പാണ്ഡ്യ രാജ്യത്തിൽ ചെന്നു ഭർത്താവിനെ പുനർജ്ജീവിപ്പിച്ചു; രാജാവിനെ കൊന്നു. തട്ടാൻ ചോളദേശത്തിൽ ചെന്നൊളിച്ചു. തൃശ്ശൂരിൽ കഴകം നടത്തുന്ന ഒരു വാരസ്യാരുടെ വേഷത്തിൽ മണിമങ്ക അവിടെ എത്തി തട്ടാന്റെ മാതാവിനു കൈക്കൂലികൊടുത്തു തട്ടാനെ അവൾ മുഖാന്തരം വരുത്തി അയാൾക്കും കൈക്കൂലി കൊടുത്തു് അടുത്തു തന്നെ ഒരു ദിവസം പന്തീരായിരം തട്ടാന്മാരെ മുമ്മൂന്നു കഴഞ്ചു വീതം ദാനം വാങ്ങുവാൻ ശേഖരിച്ചുതരണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. നിശ്ചയിച്ച ദിവസം തട്ടാന്മാർ ഉട്ടത്തൊരുങ്ങി എത്തുകയും അവരെയെല്ലാം മണിമങ്ക സംഹരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതാണു തോറ്റംപാട്ടിലെ ചിലപ്പതികാര കഥ. ആ പാട്ടിൽനിന്നു ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> മാളികമുകളിൽ കേറുന്നല്ലോ പടപൊരുതാമ്മുടെ
> പാണ്ടിമന്നൻ;
> കൂടെക്കേറി വെട്ടുന്നല്ലോ ലോകം വാഴും പകവതിയോ.
> ഇഞ്ചപ്പൊട്ടേൽച്ചാടുന്നല്ലോ പടപൊരുതാമ്മുടെ
> പാണ്ടിമന്നൻ;
> കൂടെച്ചാടി വെട്ടുന്നല്ലോ ലോകം വാഴും പകവതിയോ.
> “എന്തു പെണ്ണേ, ഉണ്ണി നീ മകളേ വെളുത്തോരാടയോ
> നീ ചാർത്താഞ്ഞു”
> “വെളുത്തോരാടയോ ഞാനോ ചാർത്താൻ
> ഭർത്താവുമെനിക്കില്ലമ്മോ.”
> “എന്തു പെണ്ണേ, ഉണ്ണി നീ മകളേ, കുങ്കുമത്താൽ നീ
> കുറിയിടാഞ്ഞു?”
> “കുങ്കുമത്താൽ ഞാനോ കുറിയിടുവാൻ
> കൂടെപ്പിറവിയുമില്ലെനിക്ക്.”
> “എന്തു പെണ്ണേ, ഉണ്ണി നീ മകളേ, അഞ്ജനത്താൽ നീ
> കണ്ണെഴുതാഞ്ഞൂ?”
> “അഞ്ജനത്താൽ ഞാനോ കണ്ണെഴുതാൻ മക്കളെയോ
> ഞാനോ പെറ്റോളല്ല.”

31 മറ്റു ചില ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടുകൾ

പാലക്കാട്ടു പാടുന്ന ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥചരിത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. അവിടെ മന്നത്തുകളി, ലാലാക്കളി, കണ്യാർകളി, ദേശത്തേക്കളി, എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകൾ ഭദ്രകാളിയെപ്പറ്റിയുള്ള ആ വഴിപാടിനുണ്ടെന്നും മൂന്നു ദിവസത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ആ കളിയിൽ ഒന്നാം ദിവസത്തേതിന് ആണ്ടിക്കുത്തെന്നും രണ്ടാം ദിവസത്തേതിനു വള്ളോൻ പാട്ട് എന്നും മൂന്നാം ദിവസത്തേതിനു മലമപ്പാട്ട് എന്നുമാണ് പേരെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൊച്ചിയിൽ ചിറ്റൂർ ഭഗവതിയെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകളിൽ ചില വരികളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്.

“ആതിപരാപരയേ നല്ലോരാനന്തരൂപിമഹേശ്വരിയേ,
പാരിൽ പുകഴ്പൊങ്ങിന പഴയന്നൂർ ഭഗവതിയേ.
കറ്റച്ചെഞ്ചിടമുടിയോൻ കറക്കണ്ടർമകൻ പിള്ളയോൻ
ഒറ്റക്കൊമ്പിനുമുടയോൻ കണപതിക്കപെയമേ ഞാൻ.
കീരനെല്ലും പറതട്ടീട്ട് കിണ്ണാരം തുയിൽ പാടുന്നേൻ;
കുടവയറഴകുടയ കണപതിക്കപെയമേ ഞാൻ.
അമ്മ ഭഗവതിയേ നല്ലോരാനന്ദമാകിന ഭൈരവിയേ
ശീലമുടയവളേ നല്ല ശ്രീകുരുമ്പയിൽ വാഴുമമ്മേ
കാളി കരിങ്കാളിയവൾ കങ്കാളരൂപിയവൾ;
കുളിപ്പെരുമ്പടയോൾ നല്ല ചിറ്റൂർ ഭഗവതിയേ.”

മലമതെയ്യാട്ട്

“ചാന്തണിയും തിരുമേനിയാളെ-
ച്ചായലിൽ നല്ലാളെക്കണ്ടുപോന്നേൻ.
ചിത്തിരപ്പെൺകൊടിത്തയ്യലാളെ-
ച്ചിപ്പത്തിൽ ഞാൻ ചെന്നു കണ്ടുപോന്നേൻ.
ചുറ്റും തിരയും വളച്ചകത്തു
ചൂതിട്ടാനെച്ചെന്നു കണ്ടുപോന്നേൻ.
ചെമ്പട്ടു ചേല മുറിച്ചുംകൊണ്ടു
ചൊവ്വായിവച്ചു ഞെറിഞ്ഞുടുത്തു
ചൈവക്കുറി മുഖം കണ്മലരോ
ശോഭയിൽ നല്ലാളെക്കണ്ടുപോന്നേൻ.”

മലമക്കളിയും ദേവേന്ദ്രപ്പള്ളും

കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽപെട്ട വടക്കൻ ചിറ്റൂരിൽ കൊങ്ങൻ പട എന്നൊരുത്സവം കൊല്ലംതോറും ആഘോഷിക്കാറുണ്ടു്. ക്രി. പി. 917-ൽ കോയമ്പത്തൂർ (കൊങ്ങ്) ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു പശ്ചിമഗാങ്ഗരാജാവു കേരളത്തെ ആക്രമിക്കുകയും അന്നു കേരളം രക്ഷിച്ചിരുന്ന ഗോദരവിവർമ്മപ്പെരുമാൾ പാലക്കാട്ടുരാജാവിന്റേയും മറ്റും സഹായത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിറ്റൂർ ഭഗവതിതന്നെയാണ് ശത്രുനിഗ്രഹം ചെയ്തതു് എന്ന വിശ്വാസത്തിൽ തദനന്തരം ആ വിജയത്തിന്റെ സ്മാരകമായി കേരളീയർ ‘കൊങ്ങൻപട’ ആഘോഷിച്ചുതുടങ്ങി. കൊല്ലം തോറും കൊങ്ങൻപട കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ബുധനാഴ്ച മലമക്കളിയും അതിനടുത്ത ചൊവ്വാഴ്ച ദേവേന്ദ്രപ്പള്ളും നടത്തുന്നു. ഈ രണ്ടു കളികളിലും സ്വദേശികളായ നായന്മാർ ഭഗവതീസ്തോത്രപരങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ പാടുന്നതിനിടയ്ക്കു, മലയൻ, പള്ളൻ, ചക്കിലിയൻ ഇങ്ങനെ ചില ജാതിക്കാരുടെ വേഷങ്ങൾ ചമഞ്ഞുവന്നു കളിക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. മലമക്കളിക്കുള്ള ദിവസത്തിൽ മലയന്റേയും മലയത്തിയുടേയും വേഷങ്ങൾ രങ്ഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. രണ്ടവസരങ്ങളിലും പാടുന്ന പാട്ടുകൾ പ്രായേണ തമിഴാണ്. “തെൻമലയിലെ തേനിരുക്കുതു തേനൈക്കൊണ്ടാടാ മലയാ, തേനൈക്കൊണ്ടാടാ മലയാ” എന്ന പാട്ടു മലമക്കളിയിലുള്ളതാണ്. ‘പള്ളു’ എന്നാൽ ദേവീപ്രീതികരങ്ങളായ ബലികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ പാടുന്ന രാഗം എന്നാണർത്ഥം. ദേവേന്ദ്രനെപ്പോലെ വിജയിയായ പെരുമാൾ ചിറ്റൂർഭഗവതിക്കു ബലിനല്കുമ്പോൾ പാടിയ പാട്ടെന്നായിരിക്കാം പ്രകൃതത്തിൽ പള്ളിന്റെ അർത്ഥം. ഈ പള്ളിൽപെട്ട ‘അൻപുടയ ചിത്രപുരി വാഴ്കിന്റ ഭഗവതിയേ’ എന്നു തുടങ്ങുന്ന പാട്ടുകൾ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള മലയാള ഭാഷാഗ്രന്ഥചരിത്രത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചിറ്റൂർ ഭഗവതീക്ഷേത്രത്തിൽ പാട്ടുന്നതിനും മറ്റുമായി പല തോറ്റങ്ങളും ഓരോ കാലത്തു തദ്ദേശീയരായ ഓരോ ഗ്രാമീണഭക്തന്മാർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാനവച്ചു കൊട്ടിപ്പാട്ടുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാലാണ് അവയ്ക്കു പാനത്തോറ്റങ്ങൾ എന്ന പേർ വന്നത്. ഇപ്പോൾ ഈ ഇനത്തിൽ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൃതികൾ അതിപ്രാചീനങ്ങളല്ലെങ്കിലും അധികം അർവാചീനങ്ങളുമല്ല. ശ്രീ. പൊറയത്തു വിശ്വനാഥമേനോൻ അവയിൽ ചില തോറ്റങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഗണപതിക്കുമാത്രമേ പാട്ടിന്റെ ആകൃതി കാണുന്നുള്ളൂ. ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ ഗാനഗന്ധികളായ ഗദ്യങ്ങളാണെന്നു പറയാം. കരുവൂർതോറ്റം, പാണ്ഡവർതോറ്റം, ശാസ്താവുതോറ്റം, കുറതോറ്റം, ദാരുകവധംതോറ്റം, കലിതോറ്റം ഇവയെല്ലാം അത്തരത്തിലുള്ള ഗദ്യങ്ങൾതന്നെ; പാണ്ഡവർതോറ്റത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാർ അവതരിക്കുന്നതും കുറതോറ്റത്തിൽ മഹാഭാരതമലക്കുറവൻ അവരെ നിഴൽകുത്തിമയക്കി വീഴിക്കുന്നതും അയാളുടെ ഭാര്യ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതുമാകുന്നു വിഷയം. കലിതോറ്റത്തിൽ ഏഴു നാഗങ്ങളെ ആലമുറ്റത്തു പടനായരുടെ ഭാര്യ കടിയിരുത്തുന്നു. കരുവൂർതോറ്റത്തിൽ മാമലയി ഒരു കൊമ്പനാനയെ പ്രസവിക്കുന്നു. ആ കഥ ഗജാനനാവതാരത്തിന്റെ രൂപഭേദമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. കരുവൂർ കരിയാനത്തടിയനെന്നത്രേ ആ കൊമ്പനു കവി നൽകിട്ടുള്ള നാമധേയം. പൂർവ്വ കഥകളെ പലവിധത്തിൽ ഈ ഗ്രാമീണഗായകന്മാർ മാറ്റിമറിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാണ്ഡവർതോറ്റത്തിൽ സൂതികയായ കുന്തിദേവിയെ ഗാന്ധാരി ഭയപ്പെടുത്തി അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ദാരുകവധത്തിൽ സ്ഥേനപതിയെന്നും സ്ഥാനപതിയെന്നും രണ്ട് അസുരകന്യകകൾ ബ്രഹ്മാവിനെ ഭജിക്കുകയും അതിൽ സ്ഥാനപതി ദാരുകനേ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പന്തിരണ്ടു "പൂനാരദന്മാർ" ആ അസുരന്റെ അക്രമങ്ങൾ ശ്രീമഹാദേവനെ അറിയിക്കുകയും അവിടുന്ന് ആ ദുഷ്ടന്റെ നിധനത്തിന്നായി കണ്ടൻകാളിയെ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'അകാളം' എന്ന കാട്ടിലുള്ള വേതാളത്തേയും "തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുംഗോപുരത്തിൽ കാത്തിരിപ്പോരു ശ്രീഭൂതത്താനേയും" കൂട്ടിക്കൊണ്ടാണ് കണ്ടൻകാളി ദാരുകനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നതു്. പ്രസ്തുത കൃതികളുടെ രചനാ രീതി രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്താം.

1. ശാസ്താവിന്റെ ആയുധാഭ്യാസം:- "പയിറ്റാണ്ടിൽ പയറ്റിനാക്കിയ നേരത്തു പയറ്റിവരുന്നൊരു വരവു കണ്ടാൽ പണിക്കരെന്നേ തോന്നും; എയ്തുവരുന്നൊരു വരവു കണ്ടാൽ വിൽക്കുറുപ്പെന്നേ തോന്നും. അങ്ങനെ പയറ്റിയും എയ്തും വരുന്നോരു നേരത്തു കരുവൂർ മുണ്ടവരിക്കപ്ലാവിന്റെ മുകളിൽ നില്ലുന്നൊരു കരുവൂർ പൂഞ്ചാത്തൻകോഴിയെക്കണ്ട് ഇക്കോഴിയെ എനിക്കു എയ്‌വാൻ തരണമെന്നാൻ കരുവൂർതിറംകൊണ്ട ശാസ്താവു്. പെരുമാനുമപ്പോൾ അയ്യോ മകനേ എനിക്ക് അന്തിപെട്ടാൽ കിനാകാണ്മാനും പുലർന്നാൽ കണികാണ്മാനുമുള്ളൊരു കോഴിക്കിടാവിനെ എയ്തുകൊല്ലലാ മകനേ എന്നാൾ കരുവൂർ നല്ലക്ഷമാതാവു്."
2. ദാരുകനും പൂനാരദന്മാരും:- "കേൾപ്പുതുമുണ്ടോ പൂനാരദന്മാരേ? ഇനിക്കൊ സ്വല്പമുള്ളൊരു വേദഗീതങ്ങൾ ഓതുകയും, കൊട്ടുകയും പാട്ടുകയും ആട്ടുകയും വേണമെന്നാൻ ദാരുകരാജാവു്.

> കേൾപ്പുതുമുണ്ടോ ദാരുകാ? ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങടെ നല്ലച്ചനറിഞ്ഞാൽ വഴക്കുണ്ടെന്നാർ പന്തിരണ്ടു പൂനാരദന്മാരപ്പോൾ.
>
> നിങ്ങടെ നല്ലച്ചൻ ഞാനെന്നു കല്പിച്ചുകൊൾവിൻ; നിങ്ങടെ നല്ലമ്മ എന്റെ ദേവിയെന്നു കല്പിച്ചുകൊൾവിൻ.
>
> നിങ്ങടെ നല്ലച്ചൻ ഇനിക്കു ജട പിരിക്കയും, പക്കം വയ്ക്കയും, പഴയരി വാർക്കയും വേണം.
>
> നിങ്ങടെ നല്ലമ്മ എന്റെ ദേവിക്കു മുറ്റമടിക്കയും താളി പിഴികയും വിളയാട്ടമഞ്ഞളരയ്ക്കയും വേണമെന്നു പഴിയും പരിഹാസവും പറഞ്ഞുകൊണ്ടാൻ ദാനപതി ദാനവേന്ദ്രൻ ദാരുക രാജാവു്."
>
> ഈ തോറ്റങ്ങളിൽ 'അരയോളം നീറ്റിൽച്ചെന്ന് അടിയൊലുമ്പിക്കളിച്ചു; മുലയോളം നീറ്റിൽച്ചെന്നു മുടിയൊലുമ്പിക്കളിച്ചു'; 'മുത്തിനാൽ കോരി മുറനിറയ്ക്കു; പവിഴത്താൽ കോരിപറനിറയ്ക്കു'; 'പാലിൽക്കഴകി പതംവരുത്തി, നീരിൽക്കഴകി നിറം വരുത്തി, "പള്ളിവാളാൽ വെട്ടി പാത്രവട്ടകയാൽ കടിക്കുക' മുതലായി അവിടവിടെ കാണുന്ന പല ശൈലീപ്രായങ്ങളുമായ വാചകങ്ങൾക്കു വിശേഷിച്ചൊരാസ്വാദ്യത കാണുന്നു.

33 ശാസ്താമ്പാട്ട്–ശാസ്താവ്

ശാസ്താവിനു നാൾ ചെല്ലുന്തോറും പ്രാധാന്യം കൂടിവരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എങ്കിലും തിരുനാവാ യോഗക്കാരുടെ പരദേവതയായ ചമ്രവട്ടത്ത് അയ്യപ്പൻ, ഭിഷഗ്വരനായ തകഴിയിലെ ശാസ്താവ് മുതലായ ദേവതകളുടെ ബിംബങ്ങൾക്കു പണ്ടുതന്നെ അസാധാരണമായ ചൈതന്യമുണ്ടായിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ട്. ഈ ദേവാലയങ്ങൾ ശബരിമല, അച്ചൻകോവിൽ, ആര്യങ്കാവ്, കുളത്തൂപ്പുഴ മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പോലെ പർവതസമീപത്തിലല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ശാസ്താവും ബുദ്ധനും ഒന്നല്ലെന്നുള്ളതിന് എത്ര തെളിവുകൾ വേണമെങ്കിലും പ്രദർശിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ശാസ്താവ് മൃഗയാസക്തൻ, ബുദ്ധൻ അഹിംസാവ്രതൻ, ശാസ്താവ് പൂർണ്ണയെന്നും പുഷ്കലയെന്നും അല്ലെങ്കിൽ മദനയെന്നും വരവർണ്ണിനിയെന്നും പേരുള്ള രണ്ടു ദേവതകളുടെ പ്രാണനാഥൻ, ബുദ്ധൻ സർവ്വസങ്ഗപരിത്യാഗിയായ മഹർഷി; ഇവർ തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധമോ സാജാത്യമോ ഇല്ല; പിന്നെവേണ്ടേ ഏകീഭാവം? പുരാതനകാലത്തു ദ്രാവിഡരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ഗ്രാമദേവത മാത്രമായിരുന്ന ശാസ്താവിനു കേരളത്തിൽ മാത്രമേ ഉൽക്കൃഷ്ടത സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളു. ശാസ്താവിനെ ഒരു മലയാളിയെന്നാണ് എല്ലാ പാട്ടുകളിലും വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. തിരുനെല്വേലി, മധുര മുതലായ ജില്ലകളിൽ കർഷകന്മാരുടെ ഒരു സാമാന്യദേവതയായി മാത്രമാണ് അവിടുന്ന് ഇന്നും കരുതപ്പെടുന്നത്.

34 ശാസ്താംപാട്ട്

ശാസ്താംപാട്ടുകൾ മലയാളത്തിലും തമിഴിലും ധാരാളമായുണ്ട്. മലയാളത്തിലുള്ള പാട്ടുകളെപ്പറ്റിയാണ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നത്. ശാസ്താംപാട്ടിന് അയ്യപ്പൻപാട്ടെന്നും പേരുണ്ട്. ഈവക പാട്ടുകളിൽ ശ്രീപരമേശ്വരന് മോഹനീരൂപം ധരിച്ച വിഷ്ണുവിൽനിന്നു ജനിച്ച ശാസ്താവിന്റെ അവതാരം മുതല്ക്കുള്ള കഥകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശാസ്താവിന്റെ അപദാനങ്ങൾ ഏഴു ശേവ (ശേവുക) ങ്ങളിലായി കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ശേവം എന്നാൽ സേവകത്വം എന്നർത്ഥം. പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ സേനകനായാണല്ലോ ശാസ്താവു ഭൂലോകത്തിൽ രങ്ഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത്. ആ ശേവങ്ങൾ (1) പാണ്ടിശ്ശേവം (2) പുലിശ്ശേവം (3) ഇളവരശുശേവം (4) വേളിശ്ശേവം (5) ഈഴശ്ശേവം (6) പന്തളശ്ശേവം (7) വേളാർശ്ശേവം ഇവയാണ്. ഏഴു ശേവങ്ങൾക്കും ചൂഴിയാരി എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഏഴു താളങ്ങളുമുണ്ട്. ഉടുക്ക് എന്ന വാദ്യമുപയോഗിച്ചാണ് ഈ പാട്ടുകൾ പാടുന്നത്.

35 പുലിശ്ശേവം

“കരമതിൽ ശരവും വില്ലുമെടുത്തയ്യൻ പുറപ്പെട്ടു
കരിമ്പുലിപ്പാലു കൊണ്ടുവരുവതിന്നുഴറ്റോടേ.
കറപ്പകച്ചയും കെട്ടിക്കടുവായോടങ്കം ചെയ്‌വാൻ
കരത്തിൽ പൊന്തയുമെടുത്തരശനെ നമിച്ചയ്യൻ
അനുജ്ഞയും വാങ്ങിത്തന്റെ കരമൊന്നു കുലുക്കുന്നു.
മനക്കരുന്നിങ്കൽ മോദം വളരുന്നു നൃപതിക്കു
ബഡവാഗ്നിസമുജ്ജ്വലം വളരുന്നു മലയാളി.
ദൃഢതരം ഗമിപ്പതിനൊരുമ്പെട്ടാനതിഘോരം.
പലരും ചേവകന്മാർ വന്നടിമലർ വണങ്ങുന്നു.
വലരിപുസമനെന്നു പലജനം പറയുന്നു.
കുതിരയൊന്നു ഞാൻ നല്കാം മലയാളിച്ചേവകാ നീ
കുതിരതൻ മുകളേറിഗ്ഗമിക്കു താൻ വനം നോക്കി.
കുതിരയെപ്പുലി കണ്ടാൽ ഝടിതി സംഹരിച്ചീടും.

***

നാട്ടിലെ നൃപതിതന്നരുളുണ്ടിന്നെനിക്കെങ്കിൽ
കാട്ടിലെപ്പുലിപ്പാലു കറന്നു ഞാൻ കൊണ്ടുപോരും.”

36 ഈഴശ്ശേവം

“അരശരിൽ മണിമകുടതിലോത്തമനഖിലജഗൽപ്പരിപൂർണ്ണന്
അണിമതികുല തലയിലണിന്തരന്നടെ മകന്ന മനസ്സിൽ
കരുതിയതീഴത്തൊരു രാജാവെക്കാണണമെന്നൊരു
    പക്ഷം,
കടലൊരു ശതയോജനയുണ്ടു കടപ്പതിനരുതു നിനച്ചാൽ,
ആരാലും ബാധവരാത്തോരസുരകൾ മരുവും ലങ്ക-
യ്ക്കരികേയീഴപ്പെരുമാളുടെ രാജ്യമതെന്നറിയേണം.”

37 മറ്റൊരു ശാസ്താംപാട്ട്

“അരുമറപ്പൊരുളതായേ അരന്മത്തരുണിയോടും
കരികുലത്തലവനായിക്കാനനമകത്തു പുക്ക്
ഉരമൊടു പുണരുമന്നു ഉതിത്തെഴും ഗജമുഖന്റെ
ചരണപങ്കജം തൊഴുന്നേൻ ശാസ്താവിൻ വേട്ട
ചൊൽവാൻ

****

ഭൂതനാഥനനങ്ഗകോടിനിറം കലർന്ന ഗുണാലയൻ
ഭുവനതലമതിലമർജനങ്ങളെയല്ലൽതീർത്തു വസിപ്പവൻ
ഭൂതലേ മലനാടുതന്നിൽ വളർന്ന കോവിൽവനങ്ങളിൽ
പുതുമയൊടു വിലസുന്ന കരമതിലന്നു വില്ശരമേന്തിയേ.
പാണ്ഡ്യനായ മഹീശനെപ്പരിചോടു ശേവുകമാകുവാൻ
പലദിവസമവനരികിൽ മരുവിക്കൊണ്ട കൊണ്ടൽ
നിറത്തോനും.
യാത്രപോവതിനിന്നു നല്ല ഗുണങ്ങളുള്ളൊരു നാളെടോ
ഝടിതിയിനി നിങ്ങൾ വരികയെന്നു ചമഞ്ഞു വൻപട
കൂട്ടിനാൻ.”

38 വാവർസ്വാമിപ്പാട്ട്

ശബരിമലക്ഷേത്രത്തിൽ ശാസ്താവിന്റെ ഉപദേവനായി വാവരുസ്വാമി എന്നൊരു മൂർത്തിയെ ആരാധിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. ആ മൂർത്തി മഹമ്മദീയനാണ്. അച്ഛന്റേയും അമ്മയുടേയും പേർ യഥാക്രമം ആലിക്കുട്ടിയെന്നും പാത്തുമ്മയെന്നുമായിരുന്നു. വാവർ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പയറ്റുമുറയെല്ലാം അഭ്യസിച്ചു.

> “എന്തിനി വേണ്ടതു വാവർക്കെന്നിങ്ങനെ
> ചിന്തിച്ചു പാത്തുമ്മ പാരാതുറച്ചുടൻ
> അന്തികേ നില്ക്കുന്നൊരത്തിമരംകൊണ്ടു
> ചന്തത്തിൽ വാവർക്കു കപ്പലുണ്ടാക്കണം
> നിശ്ചയിച്ചിങ്ങനെ പാത്തുമ്മ തൽക്ഷണം.
> തച്ചരേയൊക്കെ വരുത്തിയോതീടിനാൾ.
> ഇച്ഛിച്ചപോലെതാനാശാരിമാരുടൻ
> മെച്ചമേറുന്നോരു കപ്പൽ തീർത്തീടിനാർ.
> കപ്പലിറക്കുന്ന കാലേ വെടി മൂന്നു
> വയ്പിച്ചു വാവരും കൂട്ടരും ചെന്നുടൻ.
> കപ്പലിൽക്കേറുന്നു; പായും നിവിർക്കുന്നു.
> കെല്പോടു കപ്പലോടുന്നു തെക്കോട്ടുതാൻ.”

തെക്കുനിന്നു കിഴക്കോട്ടു കപ്പലോടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയ്യപ്പൻ കപ്പൽച്ചുങ്കം ചോദിക്കുകയും അതിന്നു വാവർ

> “ആനക്കഴുത്തിലേറിപ്പോകുന്നോരയ്യപ്പാ!
> ആനവാല്ക്കാണം നമുക്കു തരികെടോ”

എന്ന് എതിർചോദ്യത്തിന് ഒരുമ്പെടുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു പേരും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ വിജയം ഒരു കക്ഷിക്കും സിദ്ധിച്ചില്ല. ശാസ്താവ് അപ്പോൾ വാവരോട്

> “പോരിനി വേണ്ട നീ വീരനാണേറ്റവും
> പാരിതിൽ നിന്നോടു തുല്യരില്ലാരുമേ,
> പോരിക നമ്മോടുകൂടെ നീ വാവരേ!
> ഭൂരിമോദം നിന്നെ വാഴിക്കാം ഞാനെടോ.”

എന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു ശബരിമലയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയും അവിടെ ഒരാലയം തീർത്ത് അതിൽ തന്റെ സുഹൃത്തിനെ കുടിയിരുത്തി ഗോതമ്പു നിവേദ്യത്തിനു ശട്ടം കെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് പാട്ടിലെ കഥ. പഴയ ഐതിഹ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗാനം തീരെപ്പഴക്കമുള്ളതല്ല. ആര്യന്മാർക്കും ദ്രാവിഡർക്കും ശൈവമതത്തിനും വൈഷ്ണവമതത്തിനും തമ്മിലുള്ള മാത്സര്യത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനാണ് അയ്യപ്പനെ പൗരാണികന്മാർ ഹരിഹരപുത്രനാക്കിയത്. ഹിന്ദുക്കളും മഹമ്മദീയരും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിനു വിരാമമിടുവാൻ പശ്ചാൽകാലികന്മാർ വാവരുസ്വാമിയെ ശബരിമല അയ്യപ്പന്റെ സുഹൃത്തുമാക്കി. എത്ര വിശാലമായിരുന്നു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ ഹൃദയം! എന്തൊരു ആശ്ചര്യകരമായ ഐക്യബോധത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു അവരുടെ അന്തരത്തിലുള്ള മതപരിഷ്കാരപരിപാടി!

39 വള്ളപ്പാട്ട്

പഴയകാലത്തു പുരാണകഥകളെ ആസ്പദമാക്കിയല്ല വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ രചിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നത്. വിനോദപരങ്ങളായും ശൃങ്ഗാരതരങ്ഗിതങ്ങളായും ദേശചരിത്രപ്രതിപാദകങ്ങളായും ഉള്ള ഗാനങ്ങൾ അന്നു ധാരാളം പ്രചരിച്ചിരുന്നു. കിരാതം, വ്യാസോൽപ്പത്തി മുതലായ സാഹിത്യപ്രധാനങ്ങളായ പാട്ടുകളുടെ ആകർഷകത നിമിത്തം അവ അസ്തമിതപ്രായങ്ങളായെങ്കിലും ആരും ഇന്നും മറന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പാട്ടിനു ചിരഞ്ജിവിത്വമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതിലെ ഏതാനും വരികളാണ് അടിയിൽ കാണുന്നത്.

> “കറുത്തപെണ്ണേ നിന്നെക്കാണാഞ്ഞൊരുനാളുണ്ട്
> വരുത്തപ്പെട്ടു ഞാനൊരു വണ്ടായിച്ചമഞ്ഞല്ലോ,
> വണ്ടായ്ച്ചമഞ്ഞു ഞാനൊരു തുമ്പിയായിപ്പറന്നേനെടീ,
> തുമ്പിയായ്പ്പറന്നുഞാനൊരു പള്ളിവാതുക്കൽ ചെന്നപ്പം
> പൂമാലപ്പെപ്പതലെന്നെയൊരു പൂകൊണ്ടങ്ങെറിഞ്ഞല്ലോ.
> അപ്പൂവും ചൂടിഞാനുമൊരാറ്ററികേ പോകുമ്പോൾ
> തന്നാനൊരുത്തൻ പതിനെട്ടു മോതിരം
> ചെമ്പല്ലിരുമ്പല്ല പിത്തളയല്ലോടല്ല
> പതിനെട്ടുമോതിരം പൊൻമോതിരമവൻ തന്നല്ലോ.”

‘കണ്ടേൻ ഞാൻ കണ്ടേൻ ഞാൻ കോവയ്ക്കപ്പുറം’ എന്നും മറ്റും വേറേയും ചില പാട്ടുകൾ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉദ്ധരിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ അവ ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല.

വാലന്മാർ തണ്ടു പിടിക്കുമ്പോൾ പാടുന്ന മറ്റൊരു പാട്ടിലുള്ളതാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്ന വരികൾ.

> “റാകിപ്പറക്കുന്ന ചെമ്പരുന്തേ! നീയുണ്ടോ മാമാങ്ക
> വേലകണ്ടു?”
> വേലയുംകണ്ടു, വിളക്കുംകണ്ടു; കടലിൽത്തിരകണ്ടു
> കപ്പൽകണ്ടു;
> കടലിൽച്ചാൺ ചാഞ്ഞ കരിന്തെങ്ങിന്മേൽ കടന്തലുമുണ്ടു
> കടന്തക്കൂടുണ്ട്.
> കടന്തൽപിടിപ്പാൻവിരുതാർക്കുള്ളൂ? തച്ചുള്ളവീട്ടിൽരണ്ടു
> പിള്ളേരുണ്ട്.
> പിള്ളേരെ വിളിപ്പാൻ രണ്ടാളയച്ചു; പിള്ളേരും വന്നു;
> പോയാളും വന്നു.
> പട്ടുമുടുത്തു പണിത്തൊപ്പിയിട്ടു; ഈക്കിക്കരയനും തോൾ
> മേലണിഞ്ഞു,
> കടന്തൽപിടിച്ചവർ കൂട്ടിലിട്ടു; ഇളയതുലക്കനു കാഴ്ചവച്ചു.”

ഇനിയും കല്യാണപ്പാട്ട്, കോലടിപ്പാട്ട്, തുമ്പിപ്പാട്ട്, ഐവർകളിപ്പാട്ട്, കോൽകളിപ്പാട്ട് മുതലായി പലവിധത്തിലുള്ള ആരാധനാക്രമങ്ങളോടും വിനോദങ്ങളോടും അനുബദ്ധമായി കിടക്കുന്ന അനവധി ഗാനങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്മരണയെ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. കല്യാണക്കളി കൊല്ലത്തും അതിനു തെക്കും ഉള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ സമീപകാലംവരെ ധാരാളമായി പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഒരു വിനോദമാണ്. നായന്മാരുടെ തറവാട്ടുകളിൽ താലികെട്ടുകല്യാണം സംബന്ധിച്ചും മറ്റും ആ കളി കളിപ്പിച്ചിരുന്നു. ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിലും അതു കളിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും ഓണക്കാലത്ത് അതിനു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രചാരമില്ലെന്നില്ല. പുരാണകഥകളാണ് പ്രായേണ പാടിവരുന്നത്. പാട്ടുമ്പോൾ പലമാതിരി അടവുചവിട്ടുകളും ഗായകന്മാർ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വകപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പല പാട്ടുകളും അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോലടിപ്പാട്ടുകളുടെ ലക്ഷണവും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. കോൽകളിക്കു പ്രസിദ്ധി വടക്കേ മലയാളത്തിലാണ്. തെക്കൻകോൽകളിയെന്നും വടക്കൻകോൽകളിയെന്നും മാപ്പിളക്കോൽകളിയെന്നും മൂന്നുതരം കളികൾ ആ ഇനത്തിൽ അവിടെ നടപ്പുണ്ട്. അവയ്ക്കു കോലടിയെന്ന പേർ പറയുന്നു. ഒന്നാമത്തേയും മൂന്നാമത്തേയും തരത്തിലുള്ള കളികൾക്കു 'ചുവടും' (അഭിനയം) രണ്ടാമത്തേതിനു 'ചിന്തും' (ഗാനം) ആണ് പ്രധാനം. കോലിനുപകരം പരിചയും ചിലമ്പും ഉപയോഗിച്ചും ചിലർ ഈ കളി കളിക്കാറുണ്ട്. ചിലമ്പു കാലിൽ ഇടുന്നതല്ല. കോലിൽത്തന്നെ കോർത്തിട്ടുള്ളതോ കൈയിൽവച്ചുതാളത്തിനനുസരിച്ചു കൊട്ടാൻ ഉപകരിക്കുന്നതോ ആണ്.

ഇപ്പോൾത്തന്നെ ക്രമത്തിലധികം ദീർഘമായിപ്പോയ ഈ അദ്ധ്യായം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ മറ്റു തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും പ്രസ്താവിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഗണപതി, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ശിവൻ, പാർവതി മുതലായ ദേവതകളെപ്പറ്റി അനേകം നാടോടിപ്പാട്ടുകളുണ്ട്. താഴെക്കാണുന്നതു ശ്രീകൃഷ്ണപരമായ ഒരു ഗാനമാണ്.

> "തൃശ്ശൂരെ മതിലകത്ത് ഒന്നല്ലോ പുത്തിലഞ്ഞി;
> ആയിലഞ്ഞിപ്പൂപറിപ്പാൻ പോരിൻ പോരിൻ തോഴിമാരേ,
> "തൃപ്പറങ്ങോട്ടപ്പനാണേ ഞങ്ങളാരും പോരുന്നില്ല."
> "എന്തുകൊണ്ടു പോരുന്നില്ല? "മതിലകത്തു കണ്ണനുണ്ട്;
> കൊച്ചുവില്ലുമമ്പുമുണ്ട്; എയ്തുകൊല ചെയ്തുപോകും."

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്, ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്, അമ്മാനപ്പാട്ട് മുതലായവ സാഹിത്യപദവിയിൽ ചരിക്കുന്ന പാട്ടുകളാകയാൽ അവയെപ്പറ്റി അന്യത്ര പ്രതിപാദിക്കും. പല തൊഴിൽപ്പാട്ടുകളോടും ഇടകലർന്നു ഗദ്യങ്ങളുമുണ്ട്. വിസ്തരഭീരുതയാൽ അവയ്ക്കൊന്നിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്‌ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണു് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണു്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണു് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയതു്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ഭാഷ
2. ദ്രാവിഡം
3. മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തി
4. കേരളവും ആര്യസംസ്കാരവും
5. കേരളവും ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യവും
6. പാട്ടും മണിപ്രവാളവും
7. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
8. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
9. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (വീണ്ടും തുടർച്ച)
10. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ I
11. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ II
12. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ III
13. ഭാഷാകൃതികൾ (പദ്യം) I
14. മണിപ്രവാളകൃതികൾ
15. സംസ്കൃതകൃതികൾ
16. ഭാഷാകൃതികൾ — പദ്യം
17. മണിപ്രവാളകൃതികൾ II
18. ലീലാതിലകം
19. ചില ആനുഷങ്ഗിക വിഷയങ്ങൾ

വെബ് പതിപ്പ് കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014